

SIYRILMA

Seyit Hat

SOKAK KİTAPLARI YAYINLARI

SIYRILMA

Seyit Hat

Yayın Hakları:
Sokak Kitapları Yayıncılık
Yayıncı sertifikası:18268

1.Baskı
Şubat 2017
ISBN: 978-605-148-865-3

Matbaa sertifikası: 12491
Berdan Matbaa- Sadık Taşdöğen
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215/216
Topkapı/Zeytinburnu- İSTANBUL

Kapak Tasarımı: Damla Nur KINIK
Mizanpaj: Şirin İNCİ

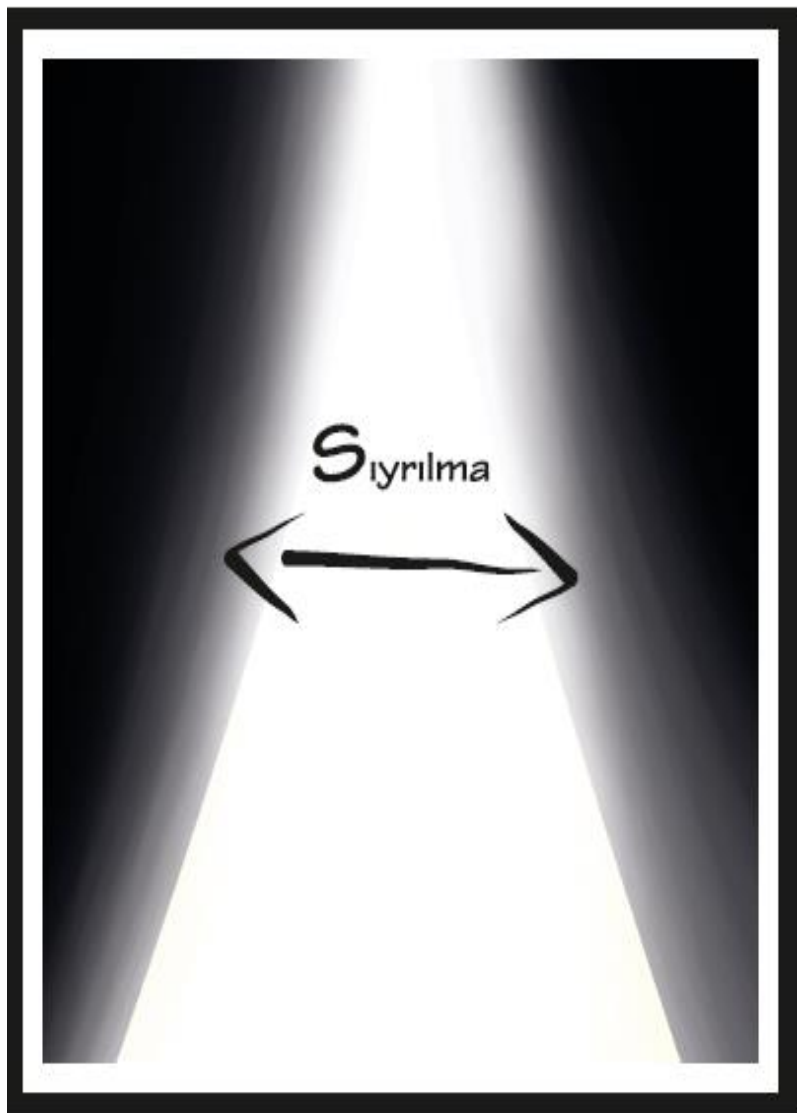
Rasim Paşa Mahallesi Siftah Sokak N:19 Kadı-
köy/İSTANBUL
Telefon: 0 216 405 10 88

sokakkitaplari@hotmail.com
www.sokakkitaplari.com.tr

5846 sayılı fikir ve sanat eserleri kanunu gereğince eserin yayının hakları Sokak Kitapları Yayıncılık'a aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan eserin tümü veya bir bölümü çoğaltılamaz, dağıtılamaz, satılamaz.

ÖNSÖZ

Gözlerimizin önündeki karanlığı sıyrıran ışığı anlamaya çalışmış, incelemiş ve gözlemlemiştir. Yıllar boyu ışığın ne olduğunu düşünmüş, nasıl yayıldığını ve nasıl hareket ettiği üzerine çalışmalar, gözlemler ve deneyler gerçekleştirilmiştir. Fakat sıyrılmayla beraber bir kez daha ışığı anlamaya çalışacak ve yeniden yeni bir bakış açısı oluşturmaya çalışacağız. Böylece yaşamın gözler önüne serilen gerçekliğinin yepyeni anlamlarına varmaya çalışacağız. Fakat bahsedilen sıyrıлма gerçekliği ile ışık ve doğasının dolayısıyla neyle etkileşime girdiği ve nasıl bir işlevi olduğuna daha çok yaklaşılabilmemesi için inşallah küçük bir adım olduğunu düşünüyorum. Bununla beraber ışık taneciğinin davranışını neden değiştirmekte olduğunun ardındaki mantığa veya bilgiye varabilecek miyiz? Yoksa ışık, gözlerimizin önünde olan sıyrılmayı gerçekleştirep, bize dışarıda düşüncenin ve davranışların nasıl yön verilebildiğine mi ulaştıracaktır?

Karanlıkta ışığın ortaya çıkabilmesi ve fark edilmesi için bir sebebin olması gerekiyor. Örnek verecek olur isek, karanlık bir odaya girmeden önce karanlığı fark ederiz. Fakat lamba yakıldığında, odanın ışık tarafından aydınlatıldığını gözlemleriz. Peki nasıl olur da karanlık birden aydınlanır?

Buna ne sebep olur? Eğer sebep sıyrılma ise öyleyse nedir sıyrılma? Işığın karanlıkta görülmesi ve açığa çıkması için başta ışığın açılmasını sağladığı şey olan “karanlığı ayırma ve kesme” fiiline sıyrılma denilebilir.

Kelime açısından sıyrılma, çekerek bir şeyi yerinden almak ve de kopararak konumunu değiştirme olarak düşünülebilir. Lakin sıyrılma, karanlığı kesip, ayırmakta olan ışığın, bir fiilin sonucudur. Ve sıyrılma, ışığın karanlığı aydınlıktan kopararak, karanlığın içinden aydınlığın çıkarılmasıdır. Ve karanlık ortama ışık girdiği ve ilerlediği

sürece, ışık karanlığı yaracaktır. Fakat aynı zamanda aydınlık ortamda başka ışık kaynakları tarafından da farklı oranlarda sıyrılmalar gerçekleşecektir. Işığın karanlığı delip, kesmesiyle görülen aydınlığın neticesinde gerçekleşen sıyrıлма fiilinin sonucunda ortaya çıkan enerjiyle beraber ışık yol alarak ilerlemeye devam eder. Işığın bu fiilinin en bariz örneği güneşin, dünyaya gelen ışınlarının yol almadan önce karanlığı delip açarak ilerleyişinde nihayet dünyaya ulaştığında ise dünya üzerinde olan karanlığı yarıp, sıyırmakta ve karanlığı açarak aydınlığı ortaya çıkarmaktadır. Bunun için ışığın hareket ettiği her ortamın içinde bulunan karanlık, ışık tarafından yarıp açılarak sıyrılmış olmaktadır.

Işığın en yoğun olduğu ortamlarda, ışığın birden kesilmesi halinde ortaya çıkan karanlık aslında sıyrılmamanın sonlanması sonucunda kurulu bağlar kopar ve karanlık kendi bağlarını yeniden bağlar! Sonuçta bu olaya bakılırsa, ışık bir reaksiyonu gerçekleştirir iken bağ kurduğu ve sıyrıлма fiilinin ortadan kalkmasıyla beraber bağların kesilip yerine başka yeni bağların kurulduğu görülecektir.

Olayın en temel halinin, ışıkla karanlık arasında olan bir ilişkinin sonucu olduğu gerçeğini gözlemleriz.

Karanlık ile dolu bir ortamın birden aydınlık ile dolmasının nedeni, sıyrılan karanlığın yarılmasının ve ayrılmasının bir sonucudur. Karanlık ile aydınlığın birbiriyle karışmamasının ardındaki neden ise sıyrılmadır. Çünkü sıyrılmama ile beraber görülen ortam, aydınlık olarak görülecektir. Işığın davranışında görülen tanecikli ve dalga halinin, aynı anda farklı yollar izlemesinin, temelinde, yarılmama olduğu düşünülse de gerçekleşen şey, ışığın karanlığı yardığıdır. Bu durumda ışık içinden çıkan tanecikler üstten çıkar ve dalga ise yayılımına var olan ortamda devam eder. Dolayısıyla gerçekleşen fiil, aynı anda birden fazla olayın oluştuğunu göstermektedir.

Işığın hareketi ve sonuçlarına bakıldığında ise, var olan ortamın ve uzay-zamanın karanlıkla dolu oluşu, açılmaya sebep olacak ışıkta sürekli bir döngü oluşturmaktadır.

Taneciklerin görülen dünyada farklı etkinliklerinden bahsedilebilir. Örneğin uzay-zaman örtüsünün en küçük birimlerini, normalde karanlığın görülen seviyesinin ötesinde, birbirine bağlı halde örülmüş olan ipler en küçük

birim olarak kabul edildiğinde normalde görülen şey, karanlıkta sıyrılma olarak görülür ve bu, karanlık yarılmadır. Fakat en küçük birimler olan ve birbiriyle bağlanmış ipler ile olaya bakılırsa gerçekleşen şeyin; taneciğin bir reaksiyon meydana getirip nihayetinde görülen ortamın açılıp aydınlanmasına; dolayısıyla birinci aşama gerçekleştiğinde görülen açılma ile ikinci aşamada gerçekleşen reaksiyon sonucunda karanlık halde bulunan iplerin, birbiriyle tekrar bağ kurup aydınlığa dönüşmesidir. Işığın hareket alanının açılması ile beraber, karanlığın kesilme oranını sürekli artar ise, dalganın boyu uzar ve genişlemiş olur. Eğer sabite oranı azalır ise dalga küçülür ve kısılır. Karanlığın açılmasının ardından, ışık taneciği tarafından iplerin üzerinden hareket edip ilerlerken izlediği yol sonucunda farklı dalga boyları gibi davranmış olacaktır. Bu da bize ışığın iplerden ne kadar enerji koparacağını, sıyrılma ve tanecik ilişkisinin enerjisiyi azaltma ve artırmasının aslında koparılan enerji miktarının belirli bir sabite göre kesildiği ve daha sonra parlaklığın arttığını göstermektedir. Bununla beraber yarılan karanlığın oranı, bize enerjinin açılmasıyla beraber, kapanması yönünde de etki-

li olduğunu gösteriyor. Ve enerjinin karanlık yarılmasının artması ve genişlemesinin neticesinde, değişkenlik içinde olduğunu göstermektedir.

Maddenin alt katmanlarında karanlığın yoğunluğunun daha fazla oluşu, taneciğinde enerjiyi salınım artırmada daha yoğun bir sıyrılmasından bahsedebiliriz. Bununla birlikte taneciğinde kendini, karanlığın içinden çıkarır iken, nasıl bir yol izleyeceğini neyin karar verecek olmasıdır. Mesela atom altı bir parçacık, maddenin alt katmanlarındaki karanlık yoğunluğunda, kendine tüneller açıp, dışarıya salınım yaparken çıkaracağı enerjinin kesitliliği gibi...

Geçmişini düşünürüz, hafızamızda ve zihnimizdedir. Şimdide ise yaşamakta olduğumuzu ve geleceğe ilerleyen bir zaman algısı içerisinde izleriz yaşamı. Fakat sıyrılma açısından zaman ve ilerleyen gelecekte nasıl bir izlenim içinde olduğumuza yeniden bakalım.

Öncelikle sıyrılmanın neticesinde ortaya çıkan düşünce doğrultusunda düşünülürse, dışarıda birden fazla zaman kesitinin bir arada olduğunu göstermektedir. Ve beyin, kesitli ve farklı zamanları birbirine bağlayıp, geleceğe

doğru akan bir dűşünce üretir. Dışarıda ise sıyrılma, uzay-zamanın kesilip, ışık yayan yıldız (güneş) tarafından bűkűlmeye neden olur. Dış dűnyanın dilinin, karanlığın ayrılması ile sistem içindeki dili ortaya çıkarması ise 1 fotona karşılık gelebilecek elektronların, en temel düzeyde etkileşime girmeleri olarak dűşünülebilir aslında. Fakat dil aadıısından sistemin kendi verilerini ve yükleri için ortaya çıkardığı siműlasyonun bir gerčekliliđinin olabilmesi için (siműlasyon dememin nedeni izlenim elde edilir iken dışarıda elde edilen verilerin zihinde, yani beynin kendi dili ile okuyabilmesi sonucunda bir yapıyı seyrediyor olmasıdır) sıyrılmanın da gösterdiği biğimde hareket ve görűnűme sebep olmaktadır. Dolayısıyla ortaya çıkarmakta olan ışık, sistem dilinin çıkardığı verilerin dışında bir yapıyı çıkarıp çıkarmadığından emin olmak için taneciğin hareketini de göz önünde bulundurmak gerekir. Ve bu durumda gözlemcinin dışarıya etkisi ortaya çıkmaktadır. Fakat boyutlar aadıısından bakılır ise dűnya içinde bulunan şeylerin, yani dűnyaların sıyrılması, ortamların aadıılma oranına bağlı olarak görűlebilir mi?

Dışarıya bakıldığında, ışığın ve karanlık perdenin birbirinden farklı davranışları olması ile açılmanın neticesinde, uzay-zaman içindeki maddenin, kendi dalgası yayılır; her şey bir ölçüde ortaya çıkar. Peki, uzay-zaman ışık tarafından yarılıp, sıyrılmasıyla bir sistem oluyor ise ışık gibi açılmayı sağlayan başka tanecikler farklı bir reaksiyona neden olabilir mi?

Uzay-zaman içindeki maddesellik ve zamansal akış, sıyrılma açısından uzay-zamanı tamamen içine alabilecek bir oran ve açılmadan çok, uzay-zamanın içinde sıyrılacak karanlığın olması nedeniyle ışık ve diğer sıyrılma yapan etkenler, sürekli olarak bir fiil içinde belirli bir zaman akışı içindedir. Fakat bu durum farklı zamanların aynı anda bir zaman içinde olduğu gerçeğini değiştirmemektedir. Dolayısıyla sıyrılma ile beraber yapı, kendi içinde akışını ve işlevini sürdürecektir. Ve böylece enerji sürekli olarak kendi döngüsünü devam ettirir.

Uzay-zaman içinde bulunan ışık ve karanlık, reaksiyona sebep olan etkiyi, karanlığı delen ve sıyrılmaya sebep olan ışıkla karanlığı açarken aslında aynı anda da bağlar! Çünkü sıyrılma aynı anda açarken kapatır ve bu sebeple

ışığın, aynı anda açılan ve birleşen bir uzay-zaman dokusu ile etkileşime geçmekte olduğu görülür. Işığın hareketi, her an ışık tarafından kesilip, aynı anda kendisiyle birleştiren bir reaksiyonu başlatıyor olmasıdır.

Taneciklerin hareket biçiminde, sıyrılma var ya da yokken ki durumlarını ve davranışlarını birbirinden ayırbilmek gerekir. Dünyanın hareket edişinden de bilindiği gibi gece ile gündüzün art arda gelişindeki nedenlerden biri de ışığın karanlığı kesip, ayırmasıdır. Işık, karanlık ortamda görüldüğünde ve sıyrılma gerçekleştiğinde gündüze ve aydınlığa sebep olur. Taneciğin ışık saçmadığı, saçılan şeyin aslında ışığın ortaya çıkıp sıyrılma sebebiyle sistemin iplerini birbiriyle bağ kurmasını sağlamasıdır. Ve oluşan reaksiyon sonucunda enerji açığa çıkar, dışa çıkar ve bağlar oluşur. Tanecik, ışıktan ziyade renklidir. (siyah-beyaz, gri, mavi, kırmızı da olabilir.) Bunun sonucunda önemli olan taneciğin ne yapıp ne yapmayacağıdır. Tanecik, yaptığı davranışının neticesinde bir fiile sebep olur. Işığın sebep olduğu sıyrılma ve tepkime ile karanlığın yoğun olması halinde yarılmayan ve çekimin çekime neden olan şeyler evrende var olabilir mi? (Kara delikler.)

Sıyrılma ile gerçekleşen olaylara bakıldığında, meydana gelen tepkimelerin ve oluşan görünümün esasında, aynı fiilin olmasıdır. Bu fiil ise çıkarımdır, çıkarım ise aynı anda ikiliğin içinden tekliğin çıkarılmasıdır. Bir tek halin sabit ve gözlemlenir olmasıyla ilgilidir. Uzay-zaman içinde yol almakta olan ışığın, öncelikle evren içinde bir karanlığın olmasını, bununla beraber iplerin de örülü olmasını gerekli kılar. Işığın ayırma davranışına bürünebilmesi için önceden bir müdahale yapılmış mıdır? Yoksa sıyrılma fiili sadece bir rastlantı sonucu mu ortaya çıkıp oluşur? Dışarıda gerçekleşen olayların, insanlardan bağımsız olmayışı veya sıyrılmadan etkilenip etkilenmediği tartışılabilir mi?

Beyin, kendi dilini ortaya çıkardığında oluşan görünüm hangi oranda açılır? İnsan beyni ve bedeni ile beraber sistemin yapısına bakıldığında, gerçekleşen eylemlerin sonucunda beyin ve yapı arasında nasıl bir bağ kurulabilir? Yapının kendisinde belirli kuralların oluşu ile bilinen yasaların dışında, sıyrılma açısından bakılırsa uzay-zamanı etkilemek sadece insanın beyninden başka tanecik ve dalgaların etkinliğinin oluşuyla gerçekleşen fiillerin

ötesine gidilebilir mi? Işık kendini gösterdiğinde bunu belirli bir fiil olmaksızın yapmadığı ve görülen ışığın dışında bir dünyaya ulaşılmadığı gözlenir. Fakat ışık farklı dalga boylarını yayarken farklı yayılım oranlarıyla ilerlemektedir. Bu sebepten kırılan ışığın tutulup ondan ne kadar veri elde edeceğiz? Daha doğrusu çıkarım meydana geldiğinde ve sıyrılma oluştuğunda ne kadar gözlemlenir olacaktır kırılıma uğratılan ışık? Uzay-zamana bakıldığında hareketli olan alanların etkinliğinin ortada kalması için sıyrılma kullanılabilir mi?

Aslında var olan evren içinde karanlık, belirli oranlarda bağladığına göre ışık da belirli oranlar ile karanlığı yaradığı için sonuç olarak değişkenlik, bir sistemin alanında farklı nesnelere ve bir madde şeklinden bahsedilebilir. Bunun için en temel olayın düşünce olduğu söylenebilir. Dolayısıyla ışık ve zaman açısından bakılırsa her şeyin belirli oranlarda açılması farklı oranlardaki iplerin dalga boyları ile neticelenir. İplerin salınımları neticesinde dalgaları ayırt etmek dalgaların uzunluk ve genişliklerinden çok titreşimlerinin farklı olmasının nedeniyle sıyrılma ile

iplerin bağlarının sonucunda farklı dalga boyları gözlemlenir olmaktadır.

Sıyırılmanın gerçekleşmesi için karanlığın ve ışığın olması ile beraber bir uzay-zaman içinde belirli bir ortamın içinde çıkan yüklü halin, iplerle örülü olan bir yapının da olması gerektiğinden söz ettik. Sıyırılma oranının gerçekleşip ardından görülen şeyin neticesinde, bir aydınlık ortamın olduğu idi. Dalgalanan ve bükülen uzay-zaman dokusunun hareketin sonucunda görülen gerçekliğin fark edilişi sıyırılmanın olmasıylaadır.

Işığın sistemin nasıl bir ölçü ile açılacağını belirleyen nedir? Eğer sıyırılma fiili değişmez bir ölçü ile art arda açma ile çıkarım yapıyor ise asıl gözlemin örtülü olduğu gözlemlenir. İlerleyen taneciklerin akışa bağlı yapılabiliğini sağlayan ve işletilebilen bir yapıyı görebilmek, meydana gelen açılma ile beraber reaksiyon ve tepkimelerin taneciklerle bağı olduğunu gösterir. Fakat karanlığın içinde ışığın nasıl bir işlevi olduğunun farkına varılabilmelidir! Karanlığa bakıldığında, ışığın nasıl sonuç ve reaksiyonlara sebep olduğuna göz atılırsa, sonuçta sıyırılmanın bir etkinliğinin, ışık açısından sunulan görünümün

dışında sadece yarmaktan ibaret olmadığı ve bunların ötesinin olduğu gerçeği düşündürücüdür.

Sistemin açılması ve görülmesine (bu aynı anda uzay-zamanın da görülmesi demektir.) sebep olan etkiyi meydana çıkaran fiilden dolayı hem üstte görülen yapıda hem de alta görülmeyen dünyaya hangi vasıtasıyla ulaşılabilir? Aslında dünyaya bakıldığında karanlığı yarmakta olan ışık, açılan sistemin ardından görülen maddenin ve uzay-zamanın genişlemeye sebep olan etkisinin ortaya çıkmasını sağlamaktadır. Madde gözlemlenir veya incelenir ise üzerinde olan karanlığın, ışık tarafından açılıp maddesel liğin görülmesine sebep olmaktadır. Uzay-zaman içindeki perdenin açılıp izlenmesine sebep olan şey sıyrılmanın kendisidir. Zaman üzerinde düşünüldüğünde, bükülen uzay-zaman dokusunun nasıl yol alacağından önce sıyrılmanın olması gerektiği ve ardından nasıl dalgalı ve tane-cik önceliği yapacağı, her ilerleyişte reaksiyonun art arda gerçekleştirildiği sonucuna varılmaktadır. Bununla beraber bükülme ile zaman suyunun önünde oluşan engellerin (uzay-zaman dokusunda tepeliklerin olduğunu düşünür-

sek) yüksekliğinden dolayı farklı yerlerde farklı bükülme boyu olacağından zaman farklı akacaktır gözlemci için.

(Zamanın yavaş akması gözlemci için dışarıda yavaş akması olarak algılanmayabilir. Gözlemci için zamanın yavaş akacağı anlamına da gelmez, aksine bu durum gözlemci için zamanın hızlı aktığı ile de sonuçlanabilir. Bu durum zamanın gözlemci için farklı algılanmasına bağlıdır. Dolayısıyla bükülmekte olan bir uzay-zaman içinde, tepelikli uzay ve akan zaman için zaman hızı farklı olabilir başka yerlerde.)

Öncelikle düşünülmesi gereken noktadan başlar isek, temel olarak elde ya tanecik olacaktır ya da dalga. Bu duruma ışığın hangisine karar vereceğini, sistemin yani uzay-zamanın perdesi etkili olabilir mi? Uzay-zamanın karanlık perde ve katmanlarıyla dolu olduğunu düşünürsek, açılma yani sıyrılma olmadan karanlık perdede bir değişiklik olmayacak fakat ışık karanlığı yardığında ve bükülü olan perdenin içine taneciklerini aktarmaya başladığında aslında ışığın kaçınıcı karanlık katmanını yardığı ile bağlantılı olduğu söylenilebilir.

Başlangıçta ışık yarma sonucunda sistemi hareketlendirip yardığında, alan açılır ve ardından açılan alan içinde yükler dolmaya ve hareket etmeye başlar. Parçacık ve enerjinin davranışlarını etkileyebilen bir işleve değinilir ise taneciğın sıyrılma olmaksızın aslında dalga karanlığı yarmadığında aynı anda hem yapıyı dalgalandırır hem de tanecik saçar. Fakat uzay-zaman genişliğı o kadar büyüktür ki eğer yıldızlar biraz daha gelen ışıklara yarıma yapsaydı maalesef tek bir alan oluşurdu. Bu da demektir ki o zaman sadece gündüz yaşanırdı. Fakat yaratıcı öyle bir denge yaratmıştır ki, evreni dünya için güneşi tam olması gereken noktaya ulaştırmış ve konumlandırmıştır ve böylece gece ile gündüz art arda hareket etmektedir. Aslında uzay-zaman dengesi hem zaman için hem de uzay için dengelenmiş bir oranda ortaya çıkan, sıyrılmanın eğer reaksiyon oluşmadan önce etkileşimi biraz daha fazla olsa idi yani yarma sonucunda açılan karanlığın tepkimesi için gerekli olan sıkıştırma alanı bulunmasa idi ne sıyrılmadan ne de patlamadan söz edilebilirdi! Fakat hem reaksiyon oluşumu hem de taneciklerin renk değışimi, yani karanlık bağıın aydınlık bağı ile değışimi mükemmel bir oran ile

yaratılmıştır. Uzay-zamanın sıyrılma ile etkisi iplerin birleşmesini, dolayısıyla uzay-zamanın örülmüş olduğunu göstermektedir. İplerin hem maviliği hem de yeşil sistemin enerji noktaları uzay-zamanda başka yerleri birbirine bağlar.

Sıyrılma ile uzay-zaman dokusu açıldığında hem ışınlamanın hem de yolların (solucan deliği) kullanmasına sebep olabilir mi? Işığın sadece etkin olduğu bir evren anlayışından daha geniş anlamda uzay-zaman değerlendirilebilmelidir. Fakat ışık temel alındığında gözler için sürekli şimdiki zaman düşüncesi oluşması nedeniyle iplerin, sıçrama yapan ve örülen bir uzay-zaman genişlemesi ile uzay ve madde etkileşiminin arkasında duran bir sistemin oluşu, farklı zamanlar ve farklı mekanların aynı anda farklı konumları bir araya getiren yolların nasıl davranış içinde olduklarını anlayabilmek gerekir.

Dışarıya bakıldığında sistemin dilinde örtü ile bir bağı var mıdır? Peki beyin dışarıdan nasıl etkilenir? Bedensel motorun nasıl kullanılacağını belirleyen beyin mi yoksa insanın kendisi midir? Eğer uzay-zaman içinde hem zihnin düşünce üretmesi hem de sistemin kendi dili ile dü-

şünce üretmesi ve kontrol edişinin esasında düşünceyi bir şeyin kendi hareket ve eylemlerini belirli bir döngü içinde düşünceye etki edebilir mi?

Bir ışık düşünün. Işık ortaya çıkarken sıyrılmayı meydana getirir, karanlık yarılıp açılır, ardından görülen sistem kendi dilini ve verilerini yüklüyor olsun. Bunu kim meydana getiriyor olabilir yoksa bu bir raslantı mıdır? Onun bu davranışını ve nasıl yapılacağını ona veren bir güç mü vardır?

Zamanın, uzay içindeki karanlığın açılmasının, görülen yapının açılmasında rol oynayan sıyrılmanın temelinde, tanecikler dalğanın görülen yapısında reaksiyon verir. Eğer maddenin daha alt katmanları açılıp sıyırılır ise atom ve atom altı dünyanın açılmasına sebep olabilir. Dolayısıyla açılma işlevi hem madde hem de uzay-zaman açılmasını sağlayacaktır. Maddenin ikili halinin bir dalga tarafından tek bir hal üzerinde görülmesine neden olması halinde, her ışık kaynağından çıkan ışıklar, sıyrılmayı var olan ortamda gerçekleştirir.

Işığın olduğu her alanda karanlığın açılması mümkündür. Bunun için ışık her açıldığında karanlığı yarmasında

ve açılan ve görülen yapının kendisi her nesnede hem maddenin hem de uzay-zamanın kendisi yarılma meydana getirecektir. Eğer görülen ortamın içindeki engeller olmasa idi, ışık daha ileriye, daha hızlı oranda sıyrılmaya neden olabilir miydi? Karanlıkla reaksiyon değişmez ise ışık hızında değişkenlik olmayacağı söylenebilir. Reaksiyon hızı ışıkla karanlık arasında reaksiyon değişmediği için açılan karanlık içinde hem makro akışın hem de mikro alanda sıyrılmamanın taneciklerin iplerle etkileşimi görülecektir. O zaman ışık nedir? Sıyrıлма neden oluşur? Karanlık aslında nedir? Ve neden açılmaktadır? Işığın ve karanlığın birbiriyle etkileşiminde neden reaksiyon meydana gelir? Her karanlık katmanda sıyrıлма var mıdır? Ya da sıyrılmamanın etkisi sadece görülen boyutta mı etkilidir? Yapının kendi yüklemesinde, her nesnenin üzerindeki titreşen alanların açılıp açılmayacağını belirlemek mümkün müdür? Uzay-zaman içinde hareket eden ışık, her yol alışının sonucunda hareket ettiği sürece karanlığı yarar. Bu nedenle evrenin, hem ışık hem de karanlık dolumu bir gerçeği ifade eder. Işığın, karanlığı yarmanın neticesinde ipleri her bağlayışında farklı frekanslar sebep olduğu için

renklerin görülmesine ve frekans çeşitliğine sebep olmaktadır.

İki sıyrılma arasında ortaya çıkan alan, ışık nedeniyle çekim kuvveti oluşturur; oluşan bu kuvvetin ve çekiminin sıyrılma oranındaki bağdan dolayı bir nesne havada durabilir. Uzay-zaman içindeki boyutların ve alanların kendi oranlarına sahip oluşları nedeniyle eğer bazı etkiler çıkarılır ve açılma meydana getirilirse görülmeleri sağlanabilir mi? Fakat buradaki durum, ışığın ilk aşamayı geçirmesinin ardından neden görülen ara yüzün ötesine gidemediğidir. Yoksa bu durum gözlemci için mi böyledir? Sistem kendi yüklerini meydana çıkarır iken kendi bağlarını oluşturması esasında, dışarıya bakıldığında görünüm elde edilmesi için karanlığın açıldığı görülecektir. Fakat uzay-zaman kendi işlevi sıyrılma olduğu veya gözlemci için dışarıyı nasıl görüleceğini belirleyen gözlemci algısından bakılır ise her şey görüldüğü yerde veya görülse dahi sistem kendi yüklerini yükler iken meydana gelen işlev fark edilmezdir. Çünkü zihin bunu fark etmesi halinde aynı anda hem sistemde hem de dışında olunmayacağı için ya sistemin belirlediği kurallar ile yaşamına devam edecek

ya da eski durumuna dönecektir. Söz konusu dışarısı olduğunda maalesef aynı anda birçok etkenin de göz önünde tutulması gereklidir. Sıyırılmanın aslında bir şeyin üzerinden başka bir şeyi çekip başka bir şeyin gelmesi ile özdeştir ve bir şeyi çekip açarken diğerinin üzerinin örtülmesine neden olmaktadır. Bunun en açık örneği gecenin üzerine gündüzün, gündüzün üzerine ise gecenin sarılması ve örtülmesidir. Dolayısıyla gündüzden gece çıkarılırken sıyırılma meydana gelir. Aynı zamanda geceden gündüz çıkarılırken de! Beynin kendisi bile kendi diline sahip iken neden motorun yani nefis motorun kendi işlevi insanın yapısına aykırı olarak davranır; bu halen benim için bir garipliktir. Fakat söz konusu madde ve zamanı aşmak ve de tutsaklıklarından kurtulma olduğunda nefis motorunun kendi yönünü seçme özgürlüğü olsa dahi belki bir gün insanlık için inşallah uzay-zaman perdesi açılabilir. Ve sıyırılmanın kendisi bile bazı şeylerin açığa çıkarılması için ne kadar ilerlense dahi yapıda düşünce eylemi olduğundan, seçme özgürlüğünden de bahsedilecektir. Bu, yasa ve kuralların olmayacağı anlamına gelmez. Çünkü bir yol kendi düşüncesine sahip olur ise zamanda yolculu-

ğa nasıl sebep olacaktır? Doğrusu seçim hep var. Fakat seçimleri belirleyen bir sistem olduğunda bazı şeylerin etkisi sınırlıdır. Ama sistem açısından hazırlanmış yüklerin kendi işlevi bile zaman üzerine olduğundan uzay-zaman sınırlarında ilerlemektedir.

Temelde dünyada yapılan veya kurulan sistem, hep insanlara mı hitap eder? Yoksa başka türlerin içine alınmaya çalışmasından mıdır? Nedense hep benzer sistemler kurulur. Fakat haklarındaki söz vuku bulunca sona erip zamanları sona ermiştir. Sıyrılmamanın etkileşimi olduğu sürece karanlıktan ışık yarılarak çıkmaya devam edip sürdürecektir hareketini... Hem uzay ve zaman dahi kendi akışını bozmadan ilerleyecek şekilde var edildiği için bazı şeylerin devam oluşundan kaynaklanan süreçlerin değişkenliğinden dolayı hiçbir şeyin daha doğrusu bilginin kendisinin sınırlı tutulamadığıdır. Uzay-zaman derinliğine inildiğinde en küçük birimler olan iplerin birbirine bağlı halde olduklarıdır. Bir tanecik tarafından ipli yapıyı, iplerin arasındaki bağı koparırsa, bunun sonucunda meydana gelen reaksiyonun oluşması halinde süren şeyin yapı eğer karanlık ise aydınlandığı eğer aydınlık ise tekrar bağ kura-

rak iplerin içinden ışığın görüldüğüdür ve sıyrılmanın meydana geldiğidir. Işığın kendi yapısına bakılırsa sıyrılmanın alttan daha küçük birimlere dönüştüğü ve dönüşen bu birimlerin ışık kaynağından çıkan ışınlar devam ettiği sürece küçülmeye devam edeceği dolayısıyla makro uzayda ise etkinin ilerlemesidir. Işığın veya karanlığın ardından devam eden işleyiş sürmektedir.

Beyin için zamansal akış tek yönlü müdür? İnsan algısı ile sistem gerçekliği nasıl ayırt edilir? Eğer sistem kendi işlevini yapmak için insanın kendisini de buna uygun etkiliyor ise bu durum nasıl fark edilebilir?

Aslında dışarıda akıp duran zamanın tek yönlü ve geleceğe aktığı fikri vardır. Fakat bu sistem gerçekliğini mi yansıtır? Yoksa zamanlar mı örülüp birleştirilip zihin tarafından bir tek zamansal akış üzerinde ilerlediği mi bireye yansıtılır? Sıyrılma açısından bakılırsa sürekli zamansal olarak bir akış gerektiği içindir ki birden çok zamanın ayrı ayrı sıyrılıp beyin tarafından tek bir zamansal akış içinde ilerlendiği, beyin tarafından düşünölmeye sebep olmaktadır. Bu durum aynı anda birden çok zamanın bir araya gelip tek bir zaman akışının olduğu fikrine sebep olur.

Fakat gerçekte aynı anda birden çok zaman akışı mevcuttur. Uzay-zamanın katlanabilir oluşundan dolayı, karanlığın yarılması genel anlamda ışıksız meydana gelmediğinden ayrı ışık kaynakları tarafından yarılma meydana geldiğinden evren içindeki zamanlı durum “zamanlar durumu” olarak düşünölmelidir. Bunun için ilerlemekte olan akışın sebebi sadece uzay-zamanın kendisi değildir; sisteminde oluşundan ve sistemin de kendi evreninde olduğudur! Ve gökler çıkar ortaya... Sıyrıılma gerçekleştiğinde ve uzay-zaman açılıp ortaya çıktığında sadece bir göğün açılmadığı söylenebilir. Aslında göklerin açığa çıkıp her göğün kendine has sıyrılmasını meydana getirir.

Sıyrıılma nereye kadar ilerleyebilir? Işık kaynağından çıkan ışınlar nasıl ve ne kadar ilerler? Aslında bazı ışık kaynakları kendi sonunu hazırlar. Çünkü bir süre sonra kara bir gözede batmaları mümkündür. Fakat kara göze bir betimlemedir, gerçekte bir yıldızın bir çukurda batmaya ve ışığın uzayın geçirgen dokusunun içinden çıkarırken oluşan bir olaydır. Işık belirli bir sıyrıılma sürecinin nihayetinde içinde yer aldığı kendi alanını da büküp onu sıyırdığında delinen uzay-zamanda çukurlara sebep ola-

bilmektedir. Etrafa bakıldığında eğer ışık var ise, karanlığın kesildiğini hemen görüp farkına varmak mümkündür. Çünkü ışık karanlığı yardığında hemen ortaya çıkar ve yarımanın görülür.

Evrenin derinliklerinde uzak olan fakat gözlenmeyen bazı alanların olması, ışığın neden kendini sıyrıлма fiili ile özdeştiirdiğini ve neden sadece karanlığı yarıp ilerlerken en temel görünüşte açılıp görüldüğünü açıklar.

Evrenin karanlık enerjiyi daha ne kadar biriktireceği tahmin edilebilir mi? Evren açısından bakılır ise kendi bükülmesi sonuncunda, enerji ve ışığın aralarındaki bağıın ve sıyrıлма ile olan ilişkileri taneciklerin davranışlarının anlaşılması için bazı sonuçlar elde edilebilir. Bakılan ve gözlemlenen evrenin nasıl bir patlama ile açıldığı sorusunun ardındaki cevap ne olabilir?

Bilinen en temel olay yani yarma sonucunda karanlık açılabilir ise o zaman şöyle bir şey denilebilir mi? Neden evren sıyrıлма ile yarıлып büyük bir patlama ile açılmış olmasın ki? Dolayısıyla açılıp yarılan evrenin katmanları olması ve bir arada bir anda sıkışık olan iplerin genişleyerek yarılmaları sonucunda, başta iplerin arala-

rındaki bağı kuracak olan enerjinin açığa çıkması ile evrenin incelen perdesi genişlemeye başlar. Ardından içinde maddesel formun ortaya çıkması ile makro alanda işlevlerinin düzenlendiği söylenebilir genel anlamda. Sıyrılma açısından atom çekirdeği ve taneciklerin buldukları ortamda neden alanlar mevcuttur? Atom çekirdeği sıyrılma prensibi kullanarak daha kolay bir şekilde açılmaya uğrattılır ise neden daha basit bir şekilde enerji kullanılmamasın ki?

Işığın gerçekte yardığı bir karanlık olmasa veya karanlığın yarılıp açılacak şekilde mevcut olmasa idi, görme fiili nasıl oluşabilirdi? Taneciklerin konum ve hızlarının, sıyrılan bir evrende işlevleri nasıl olduğu ve mevcut sistemde bir yarıma alanı oluşturulup aynı anda meydana getirilen reaksiyonların aslında ışığın sadece bir fonksiyonda çalışmadığıdır. Zamanda yolculuğa ulaşmak için ihtiyaç olan şey ne olabilir? Bir zamanı sıyrıp başka bir zamandan çıkmak ya da bir zaman içinde, boşluktaki alanları sıyrıp ışınlanmak mümkün müdür? Zamanları farklı kılan veya birbirinden ayıran nedir? Temelde dışarıya bakıldığında karanlık açılmış ve dışarıyı gözleniyor

olacaktır. Fakat bu noktada dışarıdaki gerçeklik sadece gözlemci için değil, madde ve uzay-zaman için de sıyrılma oranı olduğundan değişkenlik art arda sürecektir. Açılan karanlığın, ortaya çıkan gerçekliğin kader bağının bir yönü olduğu söylenebilir. Sıyrılmanın aşamaları göz önüne alındığında sistem, uzay-zaman ve madde etrafında dolmakta olan karanlık aslında herkes için bir gözlem olacaktır. Fakat karanlığın ne kadar açılacağını ve ışıktan dolayı ortaya çıkan aydınlığın temelde görülen halini göz önünde bulundurmak gerekir. Zamanın doğası gereği dışarıya bakıldığında, zihinsel anlamda ilerleyen ve genişleyen uzay-zaman içinde hareketin belirli bir hızda ilerlediğidir. Bu da ışığın kendisini açarak daha fazla ışığın meydana çıkarılan sistemde zaman hızı da artmış olacaktır. Eğer ışık açılmasına neden olduğu karanlığı biraz daha fazla açar ya da daha az açarsa sistemin hızının, oluşan reaksiyona bağlı bir tepkime meydana getirerek zamansal bağı meydana getirecektir. Uzay-zamanın kendi alanları katlanabilir oluşundan dolayı ışık tarafından karanlığın açılıp aydınlatıldığıdır.

İpleri bir arada tutan bağı nasıl ışık taneciği tarafından koparılıp sıyrılma ile beraber iplerin tekrar yeni bir bağ ile bağlanması sonucunda ortaya çıkan aydınlığın neticesinde meydana gelen bu olayın gerçekliğini kavrayabilmek gerekiyor. Aslında başlangıçta olayın ilk hareketine sebep olduğu ışığın açtığı karanlığın, uzay-zamanın enerji ve alanların bükülmesinden dolayı boşluktaki ortamın artışları olarak görmek mümkündür.

Işığın karanlığı yarar iken zamanların iplerini birbirine bağladığı söylenebilir. Bir ortamda sıyrılmaya sebep olan ışık aynı zamanda iplerin genişlemesine neden olduğudur. Işık ile iplerin birbiriyle etkileşiminde ve de reaksiyonun yanma ile sonuçlanmasında, ortaya çıkan aydınlığın azalmasına sebep olacak etken, karanlığın yarılmasına neden olan ışık kaynağının parlaklığını kesecektir. Işığın doğası incelendiğinde, yarma ve kesme arasındaki ilişkinin ışık olduğu gibi karanlığın da ele alınmasını zorunlu kılar. Çünkü bu iki şeyin bir ortamda geçerliliğini sağlayan bir uzay-zamana da ihtiyaç vardır. Hatta tekliliğe de ihtiyaç vardır. İki ışın birbiriyle çakışma meydana getirir ise, bu bir döngü oluşturur. Bu da tanecik dolumuna ve enerjinin

sonlanmayan döngüsünün açığa çıkmasına neden olacaktır. Işığın hareketi ile karanlığın belirli olarak artmasından dolayı zaman ve uzay içindeki hareketlik ve yörünge işlevlerinin belirlenmiş şekilde meydana gelmekte olduğudur. Aslında zaman ve uzay içindeki dünyanın konumsal olarak bir yerde bulunmasını sağlayacak sıyrılma oranı ile yer değiştirmede bulunabilir. Sıyrılmanın gerçekleşme hızının ışık hızına oranının neticesinde karanlığı yarma oranını verecektir. Dolayısıyla uzay-zaman bir noktada meydana gelecek olan sıyrılmanın hangi yerde tekrar oluşacağını tespit edecek ve sistemsal olarak mevcut uzay-zaman mesafelerini kısaltacak olan hareketlilik sağlanabilecektir. Bu durumdan da anlaşılacağı gibi uzay-zaman alanları sürüklenebilir ve bunu sıyrılma ile yapmak mümkündür. Bundan açıkça anlaşılan uzay-zaman dokusu bükülebilir ve katlanabilir olduğudur.

Kütlenin karanlık içindeki konumları ve ışığın karanlığı yarmakta oluşu ile enerjinin akışındaki devamlılık aslında maddenin kendi kütesinin karanlık içindeki yoğunluğunun uzay-zaman içindeki bir kütlenin konumu ve hareketi karanlık referans alınarak, karanlık içinde mey-

dana getirdiği eğim neticesinde ışık tarafından sıyrılmanın çekim yönünde etki ettiğidir. Karanlığın ve ışığın ele alınıp aralarından çıkarılacak bir sabite olan sıyrılma oranı ele alınarak bir gezegenin hareket yönü ve dönüş hızı ve ilerlediği yörüngenin genişliği tespit edilebilir mi?

Bir nesnenin havada asılı kalmasına neden olacak etkiyi anlatacak bir havada kalma yasasına ihtiyaç vardır. Dolayısıyla havada asılı duran bir nesnenin asılı kalışının temelinde ışığın etkisi olabilir mi? Aynadan yansıyan ışığın oluşturduğu çekim alanı ile iplerin üzerine bir kumunda bir nesneyi havada kalmasını sağlayabilir mi? Asılı kalmayı sağlayacak çekimin üstten çekilen iplerin yoğunluğu artırılarak bunun yapılması mümkündür aslında. Sıyrılma ortamı ile sıyrılmanın olmadığı ortamlar arasındaki fark nedir? Madde parçacıklarını bir arada tutan kuvvetin sıyrılma ile açılması nasıl sağlanabilir? Madde ile zaman arasındaki ilişkinin tanecikler ve ipler arasındaki ilişkinin birbiriyle etkin olduğu söylenebilir. Işığın iki farklı zamanın iplerini birbirine bağlayarak dışarıda bunu sıyrılma olarak yansıtıyor ise aslında iplerin bağlarını

koparıp iki zaman arasındaki bağı gözlemci için bir fiile sebep olması nasıl sağlanabilir?

Birbirini takip eden bir olay söz konusudur. Bu olay normal bir şekilde görülebilir. Ve normal bir anlam taşıyor gibi bakılabilir. Fakat gece ile gündüzün birbirini takip edişine sebep olan sıyırılmanın açtığı ve yardığı karanlığın dünya üzerine geceyi ve gündüzü art arda örten bir kuvvetin olması nedeniyle bu olayın esasında buna sebep olan bir akıl gerektiğidir. Işığın ilerlemesiyle açılan evrenin içinden yaşanabilir bir sistem var edilmişinde gerçektende mükemmel bir gerçekliğin yaratılmaya devam ettiği görülür. Gecenin ve gündüzün sıyırılma etkisiyle birbiriyle yer değıştirmesi olarak bakılabilir. Sıyırılmanın beyin üzerindeki etkisinden de anlaşıldığı gibi mevcut uzay-zaman bağı değışkenlik ve değışikliğe sebep olabilir. Aslında ipler her yerde olduğundan uzay-zamanın kendi perdesi ve içine aldığı karanlık ile ışığın bunu sıyırarak ilerleyen akışına bakılırsa bir zamansal durumdan çok, zamanlar söz konusudur.

Karanlığı ışıktan daha hızlı sıyırın tanecikler mevcut mudur? Bu parçacıkların etkisi görülebilir mi? Ya da göz-

lemlemek mümkün mü? Eğer uzay-zamanın açılan bir karanlığı var ise, bu durumda karanlığı ışıktan daha hızlı yaran parçacıklar nasıl bir davranış gösterir? Eğer böyle parçacıklar var ise neler olabilir? Aslında ne kadar hızlı sıyrılma olmasından çok, iplerin bağlarının ne kadar hızlı etkileşeceği önemlidir.

Sorun şu ki, ya iplerin reaksiyon hızı değişmiyor ise o zaman sıyrılma hızına nasıl etki edip ışık hızını aşmış olacağız?

İplerle reaksiyon başlatıp ışıktan daha hızlı sıyrılma yapabilen tanecikleri bulursak ve ışıktan daha hızlı yarıma gerçekleştirilirse neden ışık hızını aşmayalım?

Zamanın ve maddenin doğasını ne kadar anlayabiliyoruz? Zaman, sürekli geleceğe mi akar ya da madde sürekli katı halini mi korur? Bununla beraber ışık ne kadar anlaşılabilir? İpler ile örülmüş olan evrenin nasıl bağlar kurduğu ve taneciklerin iplerle bağlanmış olduğu gerçeğinin ve taneciklerin hangi ortamı etkileyeceğini nasıl belirler? Olasılıklar mevcut evrenin kendi yapısından mı kaynaklanır? Çift yarık deneyinin gözlemci etkisinin ışığın karanlığı kesmesinin neticesinde tanecik veya dalganın aynı anda mevcut bulunabilmesi sıyrılma ile daha farklı değerlendirilebilir mi? Işığın hangi durumda tanecik, hangi durumda dalga gibi davrandığını veya davranacağı nasıl çözümlenebilir? Eğer sıyrılma olmasa idi ve karanlık açılıp yarılmasa idi ışığın davranışındaki değişkenlik belirlenebilir miydi? Işığın karanlığı kesmesinden sonra iplerin örülmesi ve dalga halinin oluşmasıyla bera-

ber ve taneciğin de hareket edişinden dolayı her iki durum sıyrılma açısından da gerçekleşmektedir. Gözün önündeki karanlığı yarıp görülebilir bir dünya açma fiilini yapan ışığın sıyrılma sonucunda bunu başarmış olmaktadır. Ve karanlığın ışık tarafından delinip sıyrıldığı sonucu çıkar ortaya. Dünyanın hareketine bakıldığında tam olarak ne gece ne de gündüz birbirine bağlanmadan akıyor. Çünkü ışık ile açılan karanlığın içinden çıkarılan aydınlığın sonrasında gece ile gündüz aynı anda yaşandığından bazı şeylerin ikili olarak aynı anda mevcut oluşu ve birbirine karışmamasından dolayı denge sağlanır. Görünen ve dünyaya ulaşmasıyla beraber güneşten gelen ışığın dünyanın şeklinden ve hareketinden dolayı karanlığın yarıp içinden çıkarılan gündüzün ve aydınlığın art arda devam eden gece ile gündüzün birbirini takip edişinin gösterdiği gibi sıyrılmanın gerçekleşip bunların her biri bir yörüngede akıp gitmektedir. Karanlığın içinden çekip çıkarılan ve yarılan karanlığın sonucunda ortaya çıkan aydınlığın aslında iplerin siyahlıktan beyazlığa doğru kaymaya başladığıdır. Dolayısıyla siyah ipler beyaz iplerden ayrılmadan önce renkler çıkar. Bunun devamında karanlık, aydın-

lıktan ayrılıp kopararak gündüz oluşmakta, daha doğrusu yaratılmaktadır.

Karanlığın dolmuş olduğu bir evrende, sıyrılmanın göz önüne alınarak, ışığın karanlığı yarıp kestiği ve bunun sonucunda dalga parçacık olarak ilerlediği bir evrendeyiz. Eğer karanlık bir ortamda bir tanecik tarafından birbirine bağlı olan iplerin içinden geçerek sıyrır ve yeni bağın olmasını sağlayarak yol alır ise işlem devam ediyor demektir ve yarılan karanlığın ardından meydana gelen gece ile gündüzün sonucunda birbirinden ayrılan gece ve gündüzün birbirlerini geçemediklerinden dolayı ardı ardına bir yörünge izler gibi davrandıkları söylenebilir. Çünkü sıyrılma sonucunda karanlık kesilmiş, yarılmış ve gündüz gecenin, gece de gündüzün üzerine örtülmeye devam edilmektedir. Sıyrılma ile zaman arasındaki bağ nasıl anlaşılabilir? Sıyrılma, aynı anda farklı zamanların örülmesine ve birleşmesine sebep olarak açmaktadır örtüyü. Bu durumda zamanları birbirinden farklı kılan etken ne olabilir? Sıyrılmanın gerçekliği ve anlaşılabilir belirginliğinden dolayı ışığın nasıl davranış göstermekte olduğu anlama açısından aşama kat edilebilir.

Karanlık açılmadan sonra ışık tarafından yarıp tekrar birleşmesi aslında farklı zamanların aynı anda aynı evren içinde tekrar bir araya gelip birleşmesi gibidir. Işığın hareketinin ve neticesinde karanlığın yarılmasıyla tekrar açılan zamanlar olduğu gibi evren içindeki gerçeklik anlam kazanmaktadır. Fakat işleyiş tam olarak henüz belirginliğe kavuşmamıştır; zamanların bir arada tutulup neden geleceğe doğru aktığı ile ilgilidir. Eğer bir kütle belirli bir noktada ışık kaynağı tarafından karanlık içinde yarıma ve kesilme gerçekleşir ise yarılan karanlığın her iki tarafından bir çekim kuvveti oluşur ve bunun ters yönünde ise ışık tarafından bir kuvvet daha etki eder. O zaman bu durumdan anlaşılan o ki iki kuvvet aynı anda iki farklı etkiyi meydana getirir.

Birincisinde karanlığın yarıp bir araya gelme için uyguladığı kuvvet, diğerinde ise ışığın verdiği ve sıyrılma sonucunda uyguladığı kuvvettir. Işığın bu kuvvetini gözlemlemek için aynaya bakarak fark edilebilir. Fakat aynadan yansıyan ışığın çıkardığı kuvvet az olmasından dolayı çekim alanı pek fark edilmez. Sonuç, ışık karanlığı sıyrıldığında karanlığın iki yanından bir etki bir kuvvet uygu-

landığından dolayı ışık açılan doğrultuda bir kuvvet meydana getirerek tepki oluşturur. Ve bundan da havada kalma prensibi elde edilir. Işık, karanlıkla etkileşiminde bir nesnenin havada asılı kalmasına sebep olabilir.

Aslında sıyrılmanın başlangıç ve sonrasında, uzay-zamanda, güneş bir patlama meydana getirir ve patlama ışığın bir anda ortaya çıkması gibidir. Bununla beraber bu durum ışığın birden ipleri açmak ve karanlığı kesmesi ile ilgilidir. Bunun sonucunda ise ışık ve karanlık akışı sürüp gitmektedir. Sıyrılma neticesinde görülmekte olan dış dünyanın gerçekliğinin ne kadar kesin olduğu, ne kadar kesin olmadığı madde açısından değerlendirilir ise sıyrılan karanlığın ardından ortaya çıkan sistemin ve beynin açılan dilinin işlevleri kişinin nefis motoru ile ilişkilendirildiğine bağlıdır. Sorun, dışarının bir gerçekliği olup olmadığından çok insanın kendi nefis motoru ile ilgilidir. Çünkü dışarıda bir maddesel ortam ile muhatap olunmadığı, sıyrılma sonucunda açılan sistemin beynin kendi dili ile işleyip dönüştürdüğü bir dünya olmasını kabul etmeyerek kişinin kendi nefis motorunun etkisi altında olmasıdır. Işığın nitelikleri sıyrılma ile beraber gözlemlene-

bilirliği bakımından artık fark edilebilmektedir. Olunan şeyin karanlığı kesmesi ve yarması ile beraber kesimin kesimi olarak bir işlev gerçekleştirir ise üssün üssünü almak mümkün olur ki bundan dolayı dış sisteme açılmak mümkün olacaktır. Dolayısıyla sıyrılmayı sıyırın sıyrıлма gerçekleştiğinde ışık ipi açar ve sıyrıلمانın kesen üstte çıkaran bu durumda iç sıyrıلمانın sıyrıılması neticesinde daha parlak bir ışık aydınlık meydana gelmiş olacaktır.

“Çift yarık deneyinde şeritlerin perdeye düşen aydınlığının ‘sıyrılmayı sıyırın sıyrıлма’ sonucunda hem aydınlık hem de karanlığı kesen bir gözlem elde edilir. Ve ışığın olduğu bir ortamda sıyrıлма var iken tekrar bir ışık kaynağından çıkan ışığın, sıyrılmayı tekrar gerçekleştirmesi ile beraber çift yarık deneyindeki yarığın içinden açılan sıyrıلمانın sonucunda, iki farklı sıyrıлма gerçekleşmesi ve sıyrılmayı sıyırın sıyrıılmada aydınlık şeritlerden parlaklık elde edilir. Eğer dışarıda bir sıyrıлма ve kesikli bir aydınlık şeritler var ise gözün önündeki bu durumun gözler tarafından, sıyrıلمانın açılıp veya kesikli yapıyı sonlandırması olarak bakılabilir. Sonuçta dışarıdaki sıyrıлма fiili göz

tarafından etkileşime girmekte ve benzer bir şekilde kesikli olan karanlık ile aydınlık şeritleri bir noktada toplayarak görünüm elde edilmektedir. (Dolayısıyla sıyrılmayı söndüren sıyrılmada gözlemlenir.)

Dünyanın kendi etrafında dönüşünde ne gündüzün geceye ne de gecenin gündüzün önüne geçmediği görülmektedir. Sıyrılmamanın bir şeyin başka bir şeyin içinden çıkarılmasına sebep olduğu fark edilebilir. Çünkü ışık reaksiyonunun art arda diğer iplere geçmesine neden olmaktadır. Böylece üstten aşağıya doğru bir şeyin içinden diğer şey çekilir alınmaktadır sıyrılmama neticesinde. Işık kaynakları tarafından aynı anda uzay-zaman karanlığının sıyrılmakta olmaları zamanların aynı anda farklı iplerle bir araya getirilip uzay-zamanın içinde kalmalarının sağlanması, sıyrılmamanın ne kadar yoğun olursa bir yıldızın uzay-zaman içinde batmadığı ve bir çukurda kaybolmadığı sürece sıyrılmamanın niteliğinin değişmediği anlaşılır. Karanlık alanın ötesinde uzay-zaman alanların yoğunluğu belirli bir yoğunluktan sonra “ışığı geçirgenliği” kesmemektedir. Alanların sadece ışığın belirli yollarda açığa çıkmasına sebep olmaktadır.

Buradan da anlaşılacağı gibi alanların ışığı geçirgenliğinin belirli oranda ortaya çıkıyor olmasıdır. Sıyrılmamanın etkisinin çok yönlü olmasından dolayı ışığın niteliğinin nasıl uzay-zamanla etkileşime girdiğinden bahsedilir ve ışığın yol almakta iken öncelikle yarılan karanlığın ve ardından uzay-zamanın geçirgenliğinin bir sonucu olarak, ışık hareketsetel olarak ilerlediği yolun uzayın kesilme ve yarıma ile geçirgen uzay-zamanın bütünlüğü aslında akışın güneşe göre yoğunlukta olduğu düşünöldüğünde kütle, uzay-zamanda çukurlaşmaya neden olursa ışığın uzay-zaman geçirgenliğini sağlamış olacaktır. O zaman geçirgenlik ile sıyrıma arasındaki ilişkide neden iplerin en küçük birim almasının nedeni ortaya çıkar. Buradan açıkça anlaşılan şey, öncelikle uzay-zaman delinmesi ve geçirgenliğinin sıyrılmaya sebep olan ışığın yol alırken hem geçirgen bir evren içinde yol alması hem de karanlığı kesmesidir. Uzay-zaman ortamının geçirgenliğinde ışık tarafından yol alınmasının ipler ile donatılmış bir yapıdan olduğundan bahsedebiliriz. Dolayısıyla iplerin bir arada bağılı olmaları ile beraber açılan karanlığın içinden çıkan ışığın sonucunda aydınlık olarak görölmeginin ve bunun

sonucunda ise zamansal açıdan evrenin kendi dokusunu nasıl açığa çıkarmakta olduğuna dair yakınlaşılabilir.

Sıyrılmanın gerçekleştiği ortamların, kesilmiş olan karanlığın ardından sistemin veya uzay-zamanın kendisinin nasıl bir niteliği olduğu gözler önüne serilmiş olmaktadır. Dolayısıyla bu niteliğin açılmakta olan her alanda gözlemlenir ışığı apaçık şekilde fark edilmektedir. Bir taneciğin tutulup nereden karanlığı açabilirliğinin sağlanması, uzay-zamanın kendisinin geçirgen bir yapıda olmasından sonra yarılan karanlığın ve açılan ortamın geçirgenliğinin ardından gözlemlenebilir bir alan tekrar oluşturabilir. Önemli olan taneciğin aynı anda başka bir alandan kopmasının nedeni veyahut nasıl sağlanabilirliğidir. Bu durumda ise eğer tanecik başka bir alanda çekilip kopararak, taneciği bir fiilin yapıldığını sağlanması yolunu açarak, bunun mümkün olmasını, onun sıyrılma yapmasını sağlayarak elde edilebilmesinden bahsedilebilir.

Işığın ilerlemesinde, zamansal birleşmelerin akışsal süreci nasıl etkilediğini anlamak için maddesel yapıdan bahsetmek gerekir. Sıyrılma neden gözün gördüğü şekilde bir maddeselliğin görülmesine sebep olur? Mesela, ışık bir

maddeyi görülür yaptığında, onda oluşan tepkimenin katı ve boşluksuz bir yapı olarak görülmesine neden olması veya daha geniş anlamda karanlığın içinde bulunduğu evrenin, kendi örtüsünün içinde bürünen bir gezegen olan dünyanın üzerine ilerleyen her zaman kesitinin aslında birer delil olarak sürmekte olan bir yaratılış mı var?

Aslında gözlemci olarak dışarıyı bizler için olduğu halinin ötesine geçemez. Var olan görünümün bize kendisini değil de gösterdiğine muhatap olmak... Ve bunun sonucunda zannedilen şeyin gözler önünde olandan daha fazlasını alamamak...

Belki de sıyrıлма bizlere bir harekette maddenin aslını, zamanın kesitlerini ve daha fazlasını sunacaktır.

Işık tepkimeleri ve iplerin renk almasına dair denilebilir ki bir akış varsa ve ilerleyen akış mevcut var olan düzlemde, kendi işlemlerini yapabilmek adına belirli bir davranış içinde olmasına neden olan şey, bizler onlara bakıp anladığımızdan çok, onların düşünce açısından belirli bir ilerlemeye sebep olacak şekilde bir bütünlük içerisinde olmalarından kaynaklanır. Denilebilir ki iplerin renk almasını sağlayıp, görülür bir şekilde sıyrıлма yapılması,

açık bir şekilde gözlerin görebileceği bir evrensel yapıda bulunmasına sebep olmaktadır.

Ya gözlerin görmediği sıyrılmalar dünyasında evren nasıl görünür? Orada ışığın içinden çıkan ışınların sonucunda, gözlerin şu an için göremediği sıyrılmalar orada bekliyorsa neler görülebilirdi acaba? Maddenin ötesinde bir dünya görmek, her şeyin bir aklın eseri olduğunu idrak edecek bir bütünlük ve bir tek taneciğin içinden bakılan bu dünya elbette son bulup, bizler için kendini çıkarıp sonrasını görünümüne bırakan sıyrılmalar dünyasına...

Işık dışarıda nasıl davranış gösterir ve nasıl yol aldığıının gerçeğinde ne olabilir? Işık ve taneciklerin nasıl reaksiyonlar meydana getirdiği, bize görünenin ötesinde olanın ne olduğunu verebilecek midir? Yoksa anlamak için daha çok mu çalışmalıyız? Görünüm arkasında onu çıkaran ne olabilir? Bize görünen ile gösterilen arasındaki ilişkiyi nasıl kavrayabiliriz?

Mesela maddeyi görmekteyiz ve karanlık ile aydınlık içinde olan bir maddesel yapı var. Buna uzay-zaman diyelim. Ve sonra karanlık ile aydınlığın bir arada nasıl çalıştığını ve ortaya çıkan çıkarıma ise teklik diyelim.

Sıyırılma bize ne kadar ilerleyeceğimizi, duyuların ötesinde bir anlayışa ulaştıracak mıdır? Ya da evren içindeki bir gezende işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak için aslında yepyeni şeyleri kavramak mı gerekir?

Öncelikle, sıyırılmanın bize gösterdiği şey maddenin ve boşluğun temelde görünmesine neden olan şeyin arkasında başka bir şeylerin olduğudur. Dolayısıyla bir şeye baktıkça bir kez daha bakmak gerekir.

Gözlemlerin arkasında, görünüme sebep olan şeyleri görülebilecek miyiz? Yoksa zihnimiz sadece bize kendini nasıl göstermek isteyeninden daha fazlasına ulaşmakta zorlanıyor mu? Ya da bir alışkanlık mıdır bu? Görüneni olduğu gibi sadece görüldüğü şekli ile kabul etmek... Ve taneciğin arkasında başka tanecikler olması olasılığı düşünmek... Görünen tanecikler bize istenilenin kendisini gösteriyor ise bazı şeyleri anlamak açısından sıyırılma bir yerden alınan enerjinin başka bir yerde iletilmesine neden olabilecek olan arkada görünmeyen fakat görülenden çıkarmak gibi bir husus olduğunu söylemek gerekir. Ve maddenin veya taneciğin form değiştirmesi gerekiyorsa ona kimin karar vereceğidir. Bazı müdahaleler yaparak

maddeyi zorlayıp onun formunu değiştirmeye zorlayabiliriz. En azından maddenin istemediği řeyi kendisinden çıkartarak ona onun değişmesinin mümkün olduğunu, ona rağmen, dūřüncesine rağmen, yapabiliriz. Fakat madde tekrar eskiye dōnüp olmasını istediği gibi olmaya devam edecektir. Yani sadece değişen řey bizim ona uyguladığımız ve yüklediğimiz yük, ona tekrar hayat reaksiyonu sağlayacaktır. Lakin o, kendini gösterecek olan hali yani tekrar eskisine dōnerek korumuş olacaktır.

Dūřünüldüęü vakit ışık temelde görülen karanlığın içinden çıkan taneciğin, ilerleyen akıştan farlı bir yol izleyen kesitlerin, nasıl davranabileceğini fark etmek gerekir. Bununla beraber zaman anlayışının ışıktan çok karanlıkla beraber ele alınabilecek somut olan gerçekliğin gözler önünde işleyenin aslında var olan bilginin dışarıdaki şeylerin nasıl çalıştığını anlayabilmekten geçer.

Bir bütünlük olmalı dūřüncede ancak o zaman bir şeylerin yolunda gitmekte olduğunun farkına varabiliriz. Somut gerçeklik bize řunu göstermektedir ki; dūnyaya bakışımızın ve ona yōnelttiğimiz anlayışımızın çok, hem de çok ilerisinde bir bilgi denizinin olduğudur.

Bilginin düşünceden bağımsız olmadığı açıktır. Fakat düşünce bir şeyleri fark etmeye başladığında ve bir şeyler görülüp anlaşılmaya başlanıldığında, varoluşumuz ve yaratılışımız kesin olan bazı sonuçların yani nedenlerin olmasını gerekli kılar. Sıyrıma ve ışık ile karanlık arasında olan işlevlerin bize görünen dünyanın aslında bir parçası olduğumuz gerçeğini göstermektedir. Yoksa bizler akışın bir parçası olamazdık ve akış, zaman denizinin ilerlediği her kesitte belirli bazı durağan olan yerlerde, mana ve anlamların kendinden yani anlamlar bulunmasına neden olacağıdır. Doğrusu, bu dünya ve evren kendi mantığına ve işlevlerine sahiptir. Peki ona mantığını veren ve öğreten kim? Bir güç olmalı ancak o zaman karanlık yarılıp içinden çıkartılan aydınlığın sebepsiz olmadığı ve düşünen bizler için delillerin olduğu gösterilmiş olsun.

Fark edilebilir şeylerin, göz önünde olup da görülmemesi garip bir şey. Fakat ışık bir kez daha düşünüldüğünde ve dikkatlice incelendiğinde, karanlığın kesilmesi zihnin kaç kesitle beraber bir bakış açısını yakalamış olacaktır? Gördüğümüz dünya, bizim fark edebildiğimiz şeyleri ne kadar zannettiğimizle ilgili olabilir.

Bir zaman genişlemesi yaşıyan bir insan için dışarıda akan sesin yavaşlamamasına rağmen yine genişleyen zamana kıyasla geç bittiği düşünülür. Tanecik ilerleyen bir doğru üzerinde hareket ederken arkasında onun kestiği akışının korunması gibi bir alan meydana getiriyor olması gerçekten de bambaşka bir izlenim ve bir realiteye sebep olur. Eğer tanecik realitesine bağımlı bir akış olursa ancak insan zihnini doğru bir şekilde akışa yönelmesini sağlamak gerekir yoksa zihin için başka realiteler sadece birer kesit olmuş olacaktır.

Taneciklerin alanlarını koruyan alanların olmayışı ve kesitlerin üst üste olmaları, zihinsel bakış açısı için görülebilir bir durumdur. Mesela aynı anda iki ışık kaynağının yaptığı sıyrılmamanın ortaya çıkardığı kesimlerin bir arada olması gibi. Ve birden çok zaman kesitinin aynı anda iç içe fakat ayrı olmaları gibi. Fakat şunu diyebiliriz: Mademki ışık ve kaynağından çıkan ışınların ve taneciğin yön bulmak için izlediği bir doğru bulunuyorsa neden ipler tarafından uzatılmasın ki? Çünkü iplerin reel alandaki genişlemeksizin uzayabilmeleri ışığın arkasında bıraktığı karanlığın aslında iplerle uzanım sağlayabildiğidir.

Ve açıkçası ilerleyen ışığın renkleri aşmakta oluşu onun daha üst boyutta hareket ettiğinin açık delilidir. Çünkü hızlanan bir ışık ancak iki yönlü bir kesimle beraber ilerler fakat tek doğru izler gibi bir izlenim bırakır gözlemcide. Aslında gözlemin sıyırılma gözlemi olamamasından dolayı sanki ışık ilerlemesi tek yönlü bir akış varmış gibidir. Eğer sıyırılmayı gözlemleyebilen bir sıyırılma ile gözlenebilir ise şunu elde edebiliriz: Işığı görmeyi sağlayan ışık olmuş olacaktır. Ve açan şey açılmış olacaktır. Mesele duvardan geçen ışını yakalayan ve gösteren bir ışın yaymak, daha da genişletmek mümkün mü? Uzaydan gelen ışınları görmek onların nasıl sıyırılma yaptığını gösterebilen sıyırılma aletleri yapmak... Taneciğin ilerlediği yolda bıraktığı şeyler neler olabilir? Hangi enerji ile karşılaşır nasıl tepki verip nasıl bir reaksiyona sebep oluyor acaba? Ve karanlık açılır, çıkarılır gözlere görünen aydınlık, böylece yükselir ışık saçan yıldız bir delil olarak yaratıcının yarattığı evrende bir gezenin üzerindedir.

Varlığımızı kime borçluyuz? Yaşadığımız dünyanın nimetlerinden istifade etmemizi sağlayan nedir? Ya da

şunu diyebiliriz; bizler gayemizi ve yaşamımızın sebebini dışarıyı ve kendimizi gözlemleyerek anlayabilir miyiz?

Bir yaratıcı fikri ile yola çıkalım. Eğer bize söylenen ve bize uygulatılan şeylerden uzaklaşabilirsek, durup tekrar düşünürsek bir yaratıcıyı nasıl bulabiliriz? Kendi anlayışımız ve idrakımızla düşünebilen ve farkında olabilen birer insan olarak nasıl anlayabiliriz gerçeği?

Mademki varoluşumuz bir gaye üzerine ve acele olarak yaratıldık, o zaman durup tekrar inceleyelim. Kapkaranlık, soğuk ve yaşamın olmadığı bir başlangıçta her şey bir hiçken birden olmayandan olan çıkarılır. Ve ardından yükselen katmanlar açılır ve ardından genişler. Bir izlenim elde ettik fakat gerçek mi? Nasıl ayırt edeceğiz? Gerçek olmayan ile bize haber verilen şey, dış dünya, apaçık gösteriliyor. Fakat uyanamamak, kapkara olan ve o sesi olmayan kuyunun sadece dalgalanan ve ardından onu işleyen bir zihnin bize ulaştırdığı sese dayanarak mı ne olduğumuzu ve ne amaçla var olduğumuzu idrak edeceğiz? Yoksa tam manasıyla dünyayı anlamaya çalışmadan nasıl olur da bir yaratıcının olmadığı fikrine kapılabiliyoruz acaba?

Zaman ve sürenin anlaşılır tarafından düşünülür ve sıyrılma bakış açısı ile dışarıdaki olayların nasıl çalıştığına değinilir ise içinde yaşamakta olduğumuz dünya gerçekliği bir kez daha başka bir yönden fark edilir olacaktır. Fakat kesin olan, her şeyin temelinde düşünce olduğudur. Bir akış mevcut ve belirli bir döngüleri olan kesitler ve aralıklarla dolu bir yapıda insan yapısı göz önüne alındığında, şu anda var olan realite kendini değiştirmedikine göre dışarıdan müdahale edilerek yeni döngü oluşur. Ve gerçekte düşünülen döngüde devam edilirse fark nasıl anlaşılacak olacaktır? Her iki durum olduğu sürece, en azından bir tanesinin geçerliliğinin olduğu düşünülecektir. Fakat aynı anda her ikisi değişmediği sürece ilerleyen şey ışık gibi tanecikten ayrı olmaması, aslında iki durumun olması halinde kendi düşüncemize varabilecek miyiz? Çünkü dışarıdan izletilen şey, bizler için hangi duruma varacağımızı nasıl sağladığıdır. Mesela, sıyrılma ile ışık ve tanecik açısından ilerleyen şeyin karanlık dalgalanmasından bağımsız olmaması nedeniyle kesitler zihinsel olarak bir yapının davranışından ayrı bir davranış benimser. Şöyle ki: Dışarıdaki izlenim alınsa da zihindeki mev-

cut düşünce onu kendi içsel yapısında yeniden anlamlandırabilir. Ve böylece tekrardan açan açılır fakat durağan olacak şekilde meydana getirilmiş gibi olacaktır. Bundan yola çıkıldığında izlenim anlamsal olarak zihnin birden çok yönü çıkarıp belirli olan yönlerden yeniden yük verebildiğini gösterir. Farkındalığa sebep olan şey, bir mantığın var olması ve ikiliğin teklige sebep olduğudur. Ve bu tekligin inşallah korunduğunu göstermektedir.

Somutluk bizler için dışarıda bir şeyin, mesela bir dalgalı yapının gerçek olması halinde, onu titreştirip kendi ölçüsünde sıyrabilen şeylerin görünürlüğüne sebep olan ve somutluk kazanımı gözler veya duyular ile algılanırlığına götürmesi gerçekten hayranlık uyandıran bir şeydir. Çünkü dışarısı bizler için duyuların ötesinde onu var edenin olmasını zorunlu kılar.

Işığın örtü ile ilişkisi ve karanlıkla olan etkileşiminde, itmenin ve çekmenin tersi alındığında eşit olunan şey bir taneciğin hızını vermesi olacaktır. Konum, iki, yani itim ile çekim durumunda sıkışması sağlanırsa zaman donacaktır. Bu durumda taneciğin kendini belirsiz yapmak için yapmaya çalışacağı şey ne olabilir? Zaman donması taneciğin

konumunun belirsizliğine eşitlenir. Fakat nereden çıkacağını nasıl belirleyebiliriz? Mademki sıkıştırılabilir bir alan mevcut, o zaman gözlemci ile tanecik arasında aynı anda donukluk olduğunda kaldığı yerden devam etmez. İki olasılık bulunuyor; ya tanecik sönecek ya da daha parlayıp hacim artırarak görünmeyecektir. Ve sonuç: Tanecik kendi boyutunu aşmış olacaktır. Öyle ise taneciğin görünümü onu tekrardan eski haline çevirip bu sefer normal şekilde ilerleyen şekilde açılırsa gideceği yolun hızını sağlamış ve böylece ilerleyen zaman içinde korunum devam etmiş olacaktır. Aslında tanecik ile ilgili düşüncenin temelinde yapıyı ışıkla birden parlatmak ve söndürüp tekrardan açan bir görünüm sağlanırsa, iki denklemin tekliline varılır. Daha geniş anlamda dışarıyı gözlemleyebildiğimiz kadar görmekten çok, uygulanır bir sonuç elde etmeyi başarmak gerekir.

İplerin uzanımından bakılırsa, sıyrılmanın daha farklı alanlarda karanlığı ışık çıkarmadan yarmasından da anlaşılır ki sevginin kalpte karanlığı ayırma kuvveti meydana getirir. Ve böylece sevginin genişlemesinden söz edilir. Aslında insan sevgisi ile bazı şeylerin ilerlemesi sağlana-

bilir. O zaman neden daha çok sevgi olması için çaba göstermeyelim? Neden insanlar olarak daha çok karanlığı yaracak olan sevgiyle bir araya gelmeyelim?

Evet; ancak sevgi olursa bir bütün oluruz ve olacağız da. Her ne kadar kendimizi ve evreni anlamaya çalışıyor olsak da açık olan şey, bizler sevgi çatısı altında toplandığımız gün, evet o gün, bu dünya cenneti yaşayacaktır.

Bir bütün olarak bakıldığında ışık ve karanlık arasındaki etkileşim ile ipler ve taneciklerin arasındaki fiilleri ve davranışları çözebilmek için bir çıkarım matematiğine ihtiyaç vardır. Ve bununla beraber artık denilebilir ki önümüzde duran dünya yapısında bulunan harikalıklar ve gerçekliklerin gözler önündeki ile daha derin olan yapısındaki durumların bizi götürdüğü ve ulaştırdığı şeyin aslında bir tek yaratıcının olduğu gerçeğidir. Ve bu gerçek ki tüm yapıda apaçık gözler önüne serilmiştir. Eğer anlayışımızı ve idrakımızı bir kez daha açabilir isek ve akıl penceresinden dışarıyı gözlemleyip, düşündüğümüzde dışarının aslında bize söyleyeceği şey teklik olacaktır. Bu teklik ki sonuna kadar açılmış ve yaratılış olan uzay-zaman ile beraber gösterilmiştir inşallah.

Bir tek iple düşünmeye çalışırsak olay şöyle genişleyebilir: Eğer zamansal kesit, teklikte oturmasına neden olan gerçeklik bize dışarısının enerji ile beraber işlenilir ve bir yük ile ilerlerse hareketsetel akışı başlatan mantıksal alan, zihin ile taneciğı iletecektir. Ve mantık, orada sağlanan her işlev dışarıya yüklenen gibidir. Ve böylece sorunlar dağının ekmekle dolu olan yapı ile hem beslenir hem de kontrol sağlanmış olacaktır. Bunun için bize gerekli olan şey, sıyrıлма ile bakıldığında tekrardan zaman kesitlerini düşünmeden önce, geriye yönelim yapacak olan alanı ve döndürülen yükün hem sönen hem de sıkışıp bir iple beraber dumansız olan yanma tepkimesine neden olacak olan oranı çıkarıp suya varmasını sağlamaktır. Böylece var olan mantığın pınara dökülmekte olduğu ve suyun üzerindeki köpüklerin yok olup gitmekte olduğu sonucuna varacağız.

Dışarıya yönelim gösteren bir taneciğın, yapıdan bağımsız olma yöneliminin olması dışarıdaki realitenin gözlemcinin etkisi ile değişip değişmeyeceğidir. Işıkla kendini örenin üzerine tekrar örmeye başlayacak olan bir ikili sistemde, dörtlü zaman meydana getirilip ardından arkada

bir mantıkla beraber, her türden yönsel alan açılıp ve zihnin işleyen mantığına karşı düşünce üretilebilinmelidir. Aslında arkadan pınarı örten karanlığın içinden tanecikleri renk olarak çıktığı ikili olan bir sistemin açılmasından sonra orada işletilen mantığın ve denklemin ardından tüm yapının er ya da geç bir neticeye varmış olacağıdır inşallah.

Taneciklerin davranışlarındaki eşitliğin, yapıda olanaklı yapıldığı her durum gözlemci için sıyrılmamanın işlevliliğinin bir göstergesi olur. Düşüncenin kazanımından bahsederek, her satırın açılır olduğu iplerin kesiminden ve açılmasından düşünülürse ilerleyen şeyin sürükleyenin sürüklenmesinden kayan bir ışık elde edilir. Işık bize aslında kendini açan şeyin öz itibarıyla neye odaklanıp açılır olduğunu göstermektedir. Mesela bir tanecik kapıda bekler ve dışarı ile içerisi arasında bir noktada stabil kabul edilirse, dışarıdan içe doğru müdahale edildiğinde sonuç dalga formudur. Ve dalgalar birer reaksiyon ile bütün olarak bir çiftlik yani çekirdek çiftliğine karşılık gelir ki bu da bir denklem için gerekli olan eşitliğini kendisine ulaştırır. Dolayısıyla eğer gerçek olan bir denklem olacak-

sa bu apaçık şekilde iç ile dışın aynı anda tek bir yapı çiftliliğinde bir araya toplanmasını gerekli kılar. İplerin olduğu bir örümlü olan yapıda dışarıdaki gerçeklik bize açıkça dokuyanın ve dokunulan bir örtü olduğunu aşıkâr yapar. Doğrusu, iplerin bir yerden alınıp başka bir yere bağlı değil de üstte olacak şekilde bağlayıp yeniden ikili tanecikle onu sıkıp örülmesi halinde, mantıksal olarak da algoritmayı çevirip çözümlü olan yapıya bırakmak ve böylece aslına döndürmek ve çevirme işlemini sağlamaktır. İplerin kendisinin açılır olmaya çalışır bir örtüden farklı davranış gösteren bir işlev ile somut olan yüklerin akıştan çıkıp kendine bir yön bulduğunda işte o an yeni bir ışık açılır. Üstte bulunan bağlar, her iki taneciğin çözümlü olan ve açık seçik gözler önünde olan temel prensibe yönelir. Düşüncesi var prensibine eğer düşünce üretebiliyor isek ve yönelimin olağan olan bir yapıdan bahsedilir olunacaksa açık gerçek dışarıda mantık kendisini gösterir. Bu bir çıkarım ve buna sıyrılma diyebiliriz. Art arda açılan bir denklemin içeriğinden davranışların ve öz itibarıyla bize yansıtılanın teklik boyunca sunulan yaşamsal öğelerin sunulmasını yapan bir realitedeki anlamsal yaklaşımla-

rın akıl yürüten bir çıkarımsal gösterim olduğu ispatlanır. Aslında bir şeye verilen şey düşünce olduğunda, ona düşünce kazandırıldığında, bir sıyrılma yaparak çıkarım yapmasının ardından onun ne yapacağını ve düşüncesi olacağına göre davranışını gösterecek bir uzay-zaman ve teklik yaratıldığından dolayı gerçeklik gözler önüne serilmiş olmaktadır.

Taneciğin ilerleyen doğrultusunda bir kez daha bakıldığında dalgayı taneciğe dönüştürüp ardından tekrardan tanecik geriye çevrildiğinde ilerleyen düşünce doğrultusunda tekrar dalgaya dönüşür. Böylece hem dalga hem de tanecikli davranış aynı anda gözlemlenir bir alan meydana getirir. Görünüm ise aydınlanmış ve yarılmış olur. Sonuç olarak ikili yapının özünde ışığın davranışında meydana gelen temel olayın, örtünün ip-tanecik ikiliğinden ve taneciğin büyük olanının küçük olan tanecikleri açıp yarılan karanlığı istenilen görünümü aktarıp izlenmesine sebep olmaktadır. Kesitle kesit açılımından çıkan sonuç sağlanıp düşünüldüğünde bize bağı tutanın ne olduğunu verecek olmasıdır. Zamanın ve yaşadığımız gerçekliğimizin üstünde olabilen bazı ırkların, dünyaya içeriden müdahale

ederek yapmaya çalıştıkları her ne kadar insanlar olarak farkındalığımızın önüne çıkardıkları yapılar ile ulaşmak istedikleri şeyler, izlenilip farkında olunmasa da dünyaya bakış açımızı yeniden anlamlı kılacak olan şeylerin olduğunu hatırlamak gerekiyor. Sıyrılmamanın zaman ve dışarıdaki akışın nasıl ipler ile bazı şeylerin yeniden yüklenebildiği ve nasıl bazı şeylerin gözler önünde olsa dahi gerçekte olana ulaşılmadığını anlayabiliriz. Aslında farkında olmaya çalıştığımız şey, nasıl olur da etkisini çekip bırakmıyor? Doğal yapıda çekip bırakılan şey, yenilenin yeniden idrakına sebep olabiliyor. Fakat sıyrıлма alanındaki gerçeklikler durmakta olan yapı karşısında güçlenebilen bir insanlık olmalıdır. Ancak o zaman bazı şeylerin, daha doğrusu beyazlığın, kendisine karşı etki etmede başarılı olunabilinsin.

Dışarıda gördüğümüzün ötesinde görünümün çok derinlerinde sıyrılmamanın ve yayılım gösteren taneciklerin dünyasında ve izlenilen alanda işleyen bir yapı var ediliyor. Bu var edilen yapı, kendi varlığını devam ettirecek olan çıkarımı elde etmesini sağlayan bir güç (yaratıcı)tür! Art arda işleyebilen, kendini işletebilen bir yapı bu inşal-

lah. Işık kesitlere ayrıldığında yapı ona karşılık olarak kendi kesitlerini meydana getirir. Şöyle ki: Tanecikler büyük bir taneciği izler ve ardına düşerler ve art arda izler küçük olan tanecikler büyüğünü ve sonra birden açılır. Kesitler yayılmış olur. Enerji kesitleri ve karşılıklı olan bir alışverişten sonra reaksiyon oluşumunun ardından beyazlık ışınsal olarak yayılım gösteren bir sonuç oluşmuş olmaktadır. Aslında belirli bir sonuç yoktur. Kendini oluşturan şeyler karşılıklı bir yapının içindedir ve işleyen şeyin dışına çıkılamayan bir evrensel doku gibidir. Fakat denilebilir ki mademki çıkarımdan çıkanın kendi düşüncesi var, o zaman düşüncesini mantığın kendisine çeviren ne olacaktır? Ayrım yapmak gerekir çünkü ışık bu yüzden karanlığı kesmektedir. İlerleyen akış kendisine eklenir ve ilerleme gelecek üzerinden bağlayabiliyorsa mevcut realitedeki sonuçlar başka bir evrene veya boyuta aktarılmış olacaktır. Kendi ilerleyen, zamansal yönelim oluşturan bir şey ancak birden çok şeyle beraber çalışırsa ancak bir şeylerin sıyrılma yaptığına şahit olacağız. Böylelikle ışığın tekrar ve tekrar karanlığı yarmasına yeniden bakarız.

Zaman boyunca ilerleyen ve genişleyebilen bir dokunun, gözlerimizin önünde ışığın sıyrılma yaptığı karanlığın aslında bütünüyle bazı şeylerin neden görüldüğü gibi olmaması gerektiği anlaşılabilir. Çünkü maddesel yapı veya duyuların zincirlerini kaldırmak en azından bir bilinç bütünlüğüne varılmasını sağlar. Kendimizi, konulan sınırlardan kurtarmak bir yana, bu sınırların önce kendimizden geldiğini hatırlayalım. Böylece önceliğe dışarıda değil, kendimizden başlamış olacağız. Dışarıya bir kez daha bakalım. Ne göreceğiz? Apaçık olan şey, sihrin her yeri örttüğü olabilir mi? Belki de şu anda kendimizi fark edişimizin bir başlangıcı olacaktır ve kendimizi dışarıda olan dan başka bir şeyle göremediğimize göre başka nasıl tanımlayabiliriz? Eğer ışık sıyrılmayı gördüğümüz alanda veya bedenimizde biraz daha reaksiyon açısından ilerletebilse idi, bunun sonucunda kendi formumuzdan çıkabilirdik ve kendimizi yine de görünen şekilde olandan ayırmadan, olduğu şekilde tanımlardık. Fakat ya daha fazla varsa? Sıyrılma ve temel olan prensip daha fazlası var diyor ise? Bazen dışarıda bir şeylerin ya da yapının kendisi, dışarıdan bakılıp sıyrılarak içinden çıkarılıp, çıkarımsal

alanın sayesinde başka gerçekliklere ulaşırsak, kazanım olarak dünya anlayışımızı yeniden sorgulayabilirdik. Ve içeriden izlenen ve içinde yaşanan dünyanın aslında dışarıda olmadığını fark edebilirdik.

Zaman anlayışımızı, zamanla ilgili olan düşünce ve bilgilerimizi sıyrıлма penceresinden yeniden düşünmeye çalışalım. Zaman, durağan bir davranış biçimi gibi davranmıyorsa bu durumda zaman kesitlerinin ilerlediği sonucu ortaya çıkmaktadır. Böylece kendi zihnimizin dışarıda olan ile ayrı olmadığı gerçeği bir kez daha fark edilir. Çünkü dışarıdaki kesitlerin beyin tarafından bir araya getirildiği gerçeği bize zihnin dışarıdan ayrı olmadığını kanıtlar. Maddeyi aşılmaz bir duvar, zamanı ise önlenemez bir akış olarak varsaymak yerine her ikisinin de aşılır olduğunu düşünmek gerekir. Dünyanın görülür bir pencereden bakılıp, anlaşılır olan izlenimi ile beraber bir sistem üzerine devam etmekte oluşu kabul edilir. Ne denilebilir ki? Var olan tüm gerçeklik fark edilir olsa bile sonuç ne olacak?

Kabul edelim ki dünyanın veya evrenin bir arka planı olsun ve de dünya içinde bir sınamada olsun. O zaman

soru şu: Neden sıyrıлма veya herhangi bir konuda izah etmeye çalıştığım şeyler neyin ispatı olacak?

Sıyrılmaya biraz ara verir isek:

Neden, en açık şekilde ve sade haliyle bir savaş ve m¼cadelenin i¼indeyiz? En başta kendimizle daha sonra bizleri, bizim nefis motorumuzla yenmeye çalışın ve kontrol eden bir sistemin i¼inde doğduk? Biz daha bu d¼nyaya varmadan onlar gelmişlerdi. Ve yerleşmişlerdi. İster kabul edelim, ister etmeyelim d¼nya zannettiğimizden daha çok karmaşık bir sistem ¼zerinde işliyor. Aslında hikaye burada başlamadı ve burada da sona ermeyecek. Bizleri buraya getiren şey ne? Nasıl başladı d¼nyaya geliş sebebimiz? Bir uyanış gerekiyor; g¼zlerin y¼kselmeye başlayan aydınlığı ve var olan karanlığın yarılıp ardından doğan g¼neřin aydınlığını g¼rebilmesi i¼in.

Zamanın ¼tesinde bir g¼lge halinde idi, ona orada verilmişti hikmet. Alevlenecekti ışık ve yakıp ısıtacaktır karanlığı, b¼ylece ilerleyecekti aydınlığın parlaklığı. Bir insanoğlu (mehdi) gelecekti ve savaşın gidişatı değişecekti karanlığa b¼r¼nm¼ř, ateşten olana karşı. şu anda son

zamandayız, hüküm ve krallık verilmiş olunanın zamanında. Taçsız, tahtsız olanın dünyayı yönetecek olan krallığı kuracağı devirdeyiz. Yeşil ırk vardı dünya üzerinde ve ilk zamanlarıydı dünyanın ve ademoğlunun gelişiyile beraber başlayan akış düzenlenir bir sistemi gerekli kıldı. Orada doğacak, yaşacak ve ölecekti. Dünyanın kaderi en başından yazılmış idi. Seçilen gezegende yeni bir türe ne gerek vardı? Orada kargaşa ve kaosa sebep olabilir diyorlardı. Belki de savaşız geçmeyen yılların sebebi, diğer ırkların hakimiyet hevesini artırıyordu. Evet, insanlardan daha güçlüyüz der gibiler. Bununla da kalmadı. Nasıl olmalıydı insanoğlunun kaderindeki akışın kuruluşu? Ve ardından gelmeye başladılar. Bırakırlar mı dünyayı insanlara? En azından istediğimiz gibi sisteme yük yüklüyoruz diyenler mevcuttu yoksa nasıl beslenirdi onca yaşayanlar? Neyse ki onun da önlemini almışlardı. Bırak beslensinler farkında olmadan... Sisteme enerji yüklediklerini ve kalpleri parlatıp onları iplerle nasıl asılı tuttuklarını. Geçmiş boyunca çok mücadele edildi fakat savaş kazanılmış ve bu mehdinin yaratıcının onu vesile etmesiyle olacaktı.

Uzayda gerekleŒen savaŒ artık dünyada izlenir bir mücadeleye dnŒmŒt. İnsanlar farkında olmadan arka planda yürütülen bir savaŒtı bu. Elbette insanlar da uyanacaktı. Œu anda denilebilir ki, iki gneŒ arasında olan iki seddin vaktindeyiz ve bu devir altın çağın geliŒinin habercisi. Zlkarneynin müdahale ettiği bir vakitteyiz. Evet, yecc mecc bu dünyadan çıkarıp önlerine seddi inŒa ettiği iki dağ arasındaki devirdemiz. Ve deccalin ve deccalin sistemin yükselip ardından yok edileceği vakit inŒallah. Taraflar arası mücadele sürüyor ve her iki taraf için koŒulların karŒılıklı hamleler ile deėiŒebildiėi bir yerde kazananın kimler olacağı bizlerin tüm yaŒanılanların nasıl ilerletildiğini fark edilir olmasından çok, bizler için önemli olan Œeyler nelerdir? Bizleri uyutan bir sistemin kapısından ayrılmadığımız bu gezegende iŒler nasıl yürüyor acaba? Kim bilir belki de var olan kapıların vazgeçilir olduğunu unuttuk unuttuk ve hiçbir arayıŒ ve amaç olmaksızın yaŒamanın gereken bir Œey olduğunun karŒılıėını reddediyor ve dayanılmaz olarak varsayıyoruzdur?

Aslında bunu yapmak bizler için bir amaç ve hedef haline gelmiŒ oluyor. İŒin garip tarafı, biz kendimizi kandı-

rırken onlar bir kez daha bizi kandırmış oluyor. Dünyalar içinde dünyaların olduğu bir yapıda olmak, böylelikle mücadelenin nasıl tatlı ve tuzlu yapı olarak ayrılıp birbiriyle karışmadığını anlayabilelim. Bir tarafta mehdi, diğer tarafta ise deccal ve arada ise orta yer ve üçlünün dörtlüde tutulurluğunu ne sağlıyor olabilir? Anlamak açısından zor olmasa gerek. Bir zaman mehdi, bir zaman deccal ve bir zaman da orta yer ve burası ile bağları olması gibi... Kim kaybedecek, aslında ne kaybedilecek? Tevhit mi yoksa şirk mi kazanacak? İnsanları tevhit tarafına veya şirk tarafına koymaya çalışılan taraflar arası bir mücadeleyi görebilmeliyiz. Temelde bir yaratıcının olması gerçeğini idrak etmek ve deccalin iddasına karşı nasıl korunabileceğimizin yollarını aramak... Daha doğrusu şirkten nasıl korunacağız demek yerinde olacaktır.

Sıyrılmaya tekrar döner isek:

Tanecikler dünyasında ve dalgaların mevcut olduğu bir dünyada zamanın kendini ilerletebildiği ve her şey gibi ışığın da kendini göstermesi için bir yaratıcının onu yaratmasını zorunlu kılar. Eğer çıkarım varsa, o zaman onu

çıkaranı da zorunlu kılar demektir. Ve anlıyoruz ki sıyrılmaya eğer bir çıkarım ise, o zaman çıkarana kim aydınlığın ardından gelen karanlığı art arda yapıp yaratan gece ile gündüzü? Bir var eden olmalıdır, var edilenin olduğu gibi. Karşılıklı olan bir tepkimenin karanlık ile ışığın arasına yerleşmiş olan bir sabite olduğu gibi... Bakıldığında düşünülen şey, eğer her iki şey mevcut bir reaksiyon meydana gelmesi için varsa o zaman bu kendi kendine çıkarıyordur denilebilir. Fakat bu bir raslantı değil ve hiçbir zaman olmayacak. Bu apaçık kabul edilir bir sonuç ve bununla beraber bir neticenin yaratılmasıdır. Ancak o zaman bizler için bir mantık olmuş olur. Çünkü zihin fark edilir olanı kavradığında ona raslantı demez, bir akıl var diyecektir. Kim var etti? Evet, kim var olmasını sağlıyor? Kendi kendini var edemez olduğunu kabul eder isek “inşallah”. Yaratıcı karanlığı yarıp ve ardından aydınlığı çıkarıp var edendir. Ve mademki yaratıcı ayetlerini kendisi gösteriyor, delilleri görüp idrak etmekle beraber yaratıcının kendisini de idrak edebilmek gerekmiyor mu? Öyle ise yaratıcı ne güzel var edendir “maşallah”.

Karanlığı kesen ışığın, zihinsel anlamda karşılığının arka plandaki görünümü ne olabilir? Neye karşılık olarak sıyrılmış karanlık sonucu elde edilir olmaktadır? Aynı anda iki şeyin teklige çıkması gibi sıyrılmının da elde edilir olan tarafı daha çok arka planda işleyene varmanın mümkün olabileceği bir sonuç elde etmek... Orada bekleyen bir şey var, buranın aksine ilerlemeyen fakat donmayan da. Karanlık ne yapar acaba? Işığı kıran ne olabilir ve tekrar ne içeriye alıyor ışığı? Kırılma yapılırken tekrardan yapıya girmek için kırma değil de birleşmesine sebep (kesiklik) olan bir şey var. Ve böylece sıyrılmayı, sıyıran sıyrılmaya ortaya çıkıyor. İpler dokunulmaya başlanılıyor ve bunun kontrollü olması sistemin bu şekilde yaratılmasından dolayı gerçekleşiyor. Orada ışık sıyrılmayı yapmadan ilerleyebiliyorsa karanlıktan çok ışığın zamanla oyunu gibi bir durum var. Işık zamana takılmadan kesitlerin oluşmasını sağlar ve görünümü bariz olandan farklı yapmaya çalışır. Ve zamanla oynanan oyun sonunda tekrardan zamana bırakarak kendisi için bir döngü oluşturur. Demek oluyor ki var olma ihtiyacı ışıkta da gözlemlenir. Zamanın kendisi buna karşı koymadan kendisini sürükle-

yebilen bir ışık taneciğinin neticesinde aynı anda çoklu olan katmaların olduğunu ispatlar.

Karanlığın dalgalı oluşu ışık kırılımına sebep olmakta ise bir ışık aynı anda ipleri bağlayabilmesi için gerekli akışın açılmasını karanlığın kesilmesinden anlarız. Ve işlemin ne olacağına nasıl karar verilecektir? Mesela kaç ip-tanecik sayısı elde edilir. Var olan tanecik saçılımı olmadan, yarılma ve yarılan, bir pencereden belirlenirse, yapının kendi zaman döngüsünü oluşturmakta olduğu gerçeği bir kez daha belirgin olmuş olacaktır. Işığın başladığı yere tekrar dönmesi ile karşı karşıyayız. Aynı anda iki zıtlık birbirini tamamlar ve iç içe geçer; çift yarık deneyinde olduğu gibi...

Belirli bir alanda belirli olan bir dokuda işlemler artabilir. Daha fazla iş, daha fazla enerjinin belirli oranlarda kesilmesi gibi zaman formları ne kadar belirgin olacaktır? Aslında zamanlar için dokunulan her ip kendisinde saklı olan verileri nasıl yansıtacağını okur ve görür. Bir ip tutmak ve çekmek, içinde saklı olan enerji ile yüklü olan bilgileri böylelikle kesitte olanı var olanı çıkarmak inşallah. Bir tek ip bile neleri saklı tutar kendisinde? Ve birbiriyle

bağlantı yapabilen onlarca ipin olduğunu düşünürsek nasıl bir dünyanın içinde olduğumuzu ve nasıl olağanüstü bir yaratılışın olduğunu bir kez daha düşünmek inşallah. Hem karanlığın yaratıldığı hem de ışığın var edildiği ve ardından onlara nitelik kazandıran bir güç olduğu apaçık ortadadır. Ve onları delil olarak gösteren yine aynı güçtür.

Mantıksal açıdan düşünülen ve varsayım olan realitenin karşılığı programlı alan üretebilen bir sonuç elde edilmesi, gerçekte olan ile sanalın ayırt edilmesinde yine de ihtiyaç duyulan şey dünyanın kendi gerçekliğidir. Ve anlaşılan şey apaçık yaratıcının var ettiği realitenin daima gerçekliliğinin yine yaratıcının kendisine bağlı olduğunu kanıtlamaktadır. Eğer mantık olarak bir gerçeklikten yola çıkılıp bir programlı alana varılıyorsa, bunun sebebi dünyanın kendisinin yaratılışında mevcut olmasından kaynaklanıyor demektir. Elimizdeki verilere dayanarak zihinsel olarak bir mantık oluşturmak ile beraber dışarıdaki veriler de göz önüne alındığında, sıyrılmanın devamında ulaşılan sonuç dışarıda bir mantığın olduğu gerçeğidir.

Işık ve kendi fiilinin özündeki işin bir ışıktan çıkan her olası ışığın reelde teklik içinde var oluşunu sürdürme-

sidir. Her ışın ilerleme sonucunda bir tek ışınla nihayi sonuca varır. Ve ilerlemesini sürdürür. Gözlemlerimiz ve matematiksel yaklaşımlarımız neticesinde elde edilir bir çıkarım sonucuna ulaştıracak bir sıyrılma olduğunu fark ederiz. Ve maddenin kendisinin bir yapı içinde karşılığının görünenden farklı olma olasılığında bulunduğunu, dolayısıyla her an gözlemlenir olan şeylerin karşılığını ikilikten çıkarılan bir tekliğin sonucunu elde etmiş olacağız. Gözlemediğimizin ötesinde duran başka gözlemlerin bulunduğu hatırlayalım. Ve daha ileride içinde yaşadığımız dünyada farkındalığımız ve mantığımız bizi er ya da geç sonsuz bilincin içine alıp bir bütünlüğe varmamıza sebep olacaktır. Sıyrılma bir kez daha açık olan şeyi görmemizi sağlayacak ve her şey aslında çıkarılan kadar saklı duracaktır. Her ikilik aynı anda mevcut yer değiştiren şey ise, gözlemcinin bakış açısı olduğunu ispatlamıştır. Ve gerçek olan şu ki sıyrılma olması halinde ister gözler önünde olan maddenin kendi yapısı ister boşluğun kendisi olsun sonuçta her ikisi açılır ve görülür bir gözlem elde edilir. Aynı anda zaman kesitleri arası geçişleri kolaylaştıracak ve gözlemlenebilir olan bir yönden dışarısı

izlenir ise elde edilir bir sonuç nasıl gelişecektir? Bir zaman kesitinde durma olasılığının başka kesitlerde bulunmak ve farklı davranış ile hareketlerin olması halinde gözlemcinin kendi alanın dışında gözlemlenir olan zamanlar kesitinde var olma çabası çekim olmaksızın bir neticeye ulaştıramıyor. Aslında çekim ve çekilen arasında bir ilişki olması halinde mesela bir nesnenin yön değiştirmesi, bir kesitten diğer bir kesite girmesi ve görülmesi açısından bir fark yaratmayacaktır. Fakat bakılan yönden değil de bulunduğu yönden izlenebilirse idi havada kalmış veya çekilir olduğu fark edilebilirdi. Çekimi çekip çıkarmada çekim kullanılırsa çekim elde edilebilir mi? Soru gayet basit fakat bir eğim yaratmak daha doğrusu bükülen ne olacaktır? Eğer bükülebilen bir şeyin olduğunu bulabilir ve gözlemleyebilir isek, etki edilir bir perdenin oluşuna şahit olabilirdik. En azından kendi bedenimizi de bükerek dışarıya ve tekrardan başka bir yere çıkmasına neden olabilirdik.

Uzay-zamanı dışarıdan etkileyen ve alanları bir evrenden diğer evrenin bükülür olmasını sağlayan ve ardından içinde yaşadığımız dünyada bunun neticesinde ne göz-

lemlemiş olacağız? Dışarıda bükülen alanlar art arda ikilik olarak mevcut ve onların tek bir alan olarak görülmesine ne sebep olacaktır? Doğrusu gözlemlediğimiz halde ikiliğin olması halinde yapılabilecek olan şey neler olabilir? Gerçekte dışarıda bulunan milyonlarca solucan deliklerini (yollar) neden kullanamıyoruz? Engeller nelerdir? Yoksa kullanılabilir miyiz? Doğru bilgiyi elde edenler, yollarda hareket etmeye çoktan başladılar bile inşallah.

Biraz gayret, biraz takat ve sonuçta milyonlarca yol... Bir zaman ve mekanda sınırlanmadan yaşamak... Öncelikle bir yerde, sonra dünyada ve nihayet bir evrende yaşamak... Aslında her yer bir tek yerden çıkarılır gibi gelebilir. Ve bir tek taneciğin içinde sıkıştırılan dünyamızda nasıl olsa özgürüz diye düşünüyoruz ama maalesef öyle değiliz. Kendimizi zamandan, mekandan, dünyadan ve oluşturulan yapılardan nasıl özgürleştireceğiz acaba? Hareketin dışı çıkarımında farklı yerlerde, farklı zamansal kesitlerinin oluşu bir noktadan herhangi bir noktaya varılması için ışığın gösterdiği şekilde yol almak sonuç verebilir mi? Aslında bir yer tüm yerlerden farklı ve farklı olan değişken gözlemin değişmemesi ise karanlık ile dolu

bir yerde zaman ve yerden bahsetmek galiba bir şey ifade etmeyecektir. Eğer ki sıyrılma karanlığın ışık tarafından kesildiğini gösteriyorsa ve mademki zaman ve mekan aynı anda bir gözlemci için ışık olmaksızın orada duruyor ise, o zaman iki noktayı bağlı tutan bir yoldan bahsetmek gerekiyor. Bir yer hakkında veri almak için illa oradan ışık gelmesi gerekiyor mu? Yoksa bir yerden veri çıkarmak sıyrılma ile sağlanılabilir mi? Direk veri almak iki noktayı tek bir yerden açabilir. Ve çıkarımı elde etmek. Böylece izlenilenin bir arada olmasını sağlamakla beraber aynı anda iki mekan arasındaki mesafeyi katlayarak aşabiliriz.

Gerçekten de dışarıdaki mevcut olasılıklardan daha öte duran ve kalıcı olan şeylerin değişmediği gibi her an gözlemlenirliği sağlayabilmek... Kendisini görünür yapabilen ve mantıksal açılımı olan bir evrende olmak... Aslında zihinsel yaklaşım farkındalık oluşturması halinde kendini kendi sınırları ile koruyabilen, bazen de açıklar oluşturabilen bir yapıya karşı nasıl bir çözüm, problemsel olan duvarı kırıp tekrardan inşa edip tersine çevirebilir? Bir tek çözüm gerekiyorsa inşallah bir bağdan diğer bağa geçiş

olur ve ardından renkleri görürüz, sonrasında çıkan aydınlığın görünür olan gerçekliğini anlamış oluruz.

Gerçekte işleyen mantık bir çıkarım yapmak için bir veri yolundan öte, gerçekte var olan bir ağ odasına açılması gerekiyor olmalı ki iki uzay bir zaman boşluğuna sebep olmakta ise üç uzay olduğunda zaman bu sefer kesitleri ile üçlü bir akışa doğru ilerlemiş olmaktadır inşallah. Aslında zaman kendini uzay olduğunda birbirini tamamlıyor ve uzay-zaman birlikteliğinin sonucunda maddesellik tanımlanabiliyor. Düşünce basit. Işık ipleri açar, karanlık kesilir ve zaman kesitleri sonucunda zamanlar durumu ortaya çıkar. Ve içinde gözlemlenir olan bir dünyada fark edilen bir yapı çıkar. Kendi havasını yakmak için bir boşluk elde edilir.

Önce havasını aldığı camdan bir yanma reaksiyonu meydana getirerek morlaşan iplere üfler ve borular boyunca ilerleyen ısı tüm ipleri mor ile doldurur ve böylelikle hem havasız hem de hava olan bir ortamda geçerli olan ikilik oluşmuş olur. Aslında ısı aynı anda hem görülür hem de görülmeyecek şekilde iki durumda sıkışmış bir duvarın kaynağını beslemiş olur. Eğer ki ısı rengini sarıya

yöneltirse yeşillenir, bir perdeye doğru ilerlenir olacaktır inşallah. Ve sıyrıлма bir kez daha incelenir ise her işlem başlamadan önce bitmiş olacağını gösterir.

Gözlemci için olay anlaşılıp fark edildiğinde bakılan şey sadece olmuş olan olacaktır inşallah. Zamansal kesitlerin oluşu bir kişinin aynı anda farklı zaman kesitlerinde olma ve farklı bir davranış içinde olmasını gerekli kılar. Örnek verir isek bir kişi aynı anda birden fazla kesitte aynı kendisi gibi yaşıyor olduğunu göstermektedir. Sıyrıلمانın izlenilenin gerçekten ayrı olmayacak şekilde ilerleyen ve birbiri ardınca işleyen kesitler halinin sürdü-rüldüğünü dolayısıyla mevcut olanın olmadığı halde çıkarılmasındaki anlamı fark edebilmek... Sıyrıлма eğer bir hareket ise tüm sistem aynı hareketi yapıyor ve aynı dili konuşuyor demektir. Ve işleyen dil ise inşallah tekliktir denilebilir. Kendini sıyırmak böylece zamanı atlama veya mekanı atlama değil, atlamayı sağlayana ulaşmak. Yollara varmak inşallah. Aslında karanlığın içinde olan gerçekliği sıyrıлма olmadan görebilmek. Ve gerçekliğimizin değişmeye başlayacağı olaya varabilmek. Davranışı zamandan ayırabilmek inşallah. Tersinirliği anlamak ve ışığın sıy-

rılma yaparak karanlığı tersine döndürmesi ile aydınlığı görünür yapması. Kesitli olanın kesintisiz yapılmasını önleyen bir güç var. Ve eğer bu güç kıyamete kadar gündüzü sürdürecektir olsa Yaratıcı'dan başka kim, içinde dinlenilecek olan geceyi getirebilir?

Ve son olarak hayatımızı ve gerçekliğimizi anlamak ve anlayabilmek adına hem kendi yaratılışımızdaki delilleri hem de evrenin yaratılışındaki delilleri bir kez daha düşünmek ve olabilecek yepyeni ufuklara açılabilmek. Ve nihayi amaç bir tek olan yaratıcıyı idrak etmenin mümkün olabileceğini kavrayabilmek inşallah. Aslında gereken çok basit olabilmeliydi ve anlayışımızı geliştirebilmemiz için gerçek olan yeterli gelebilmeliydi fakat onlar için yapı bir şüphe olmaktan öte olamayacaktır. Ta ki kalpleri parlayana dek.

Işığı anlayabilmek açısından bir kez daha yeni bir bakış açısı ile anlatmaya çalıştım. Umarım bu yeni başlangıç bazı şeyleri bir kez daha düşünmeye ve bir kez daha fark etmeye çalışanlar için bir umut olur ve yepyeni bir farkındalığa ulaşılmasına sebep olur. Ve sonuç olarak denilebilir ki: Sıyrılmayı gözlemlemek için yapılabilecek

en basit şey, karanlık bir odada bir el fenerini duvara yansıtarak duvarda oluşan aydınlığın karanlığı nasıl kestiğini görebilirsiniz. Bununla beraber bu küçük adımla inşallah sıyrılmanın devamı gelmesi için bir sebep olmasıyla beraber ilerleyen vakitte sıyrılmanın daha derin analizinin yapılacağı çalışmaları inceleyebilirsiniz.

Hatırlatma: Gerçekte sıyrılan şey bahsedilenlerin hiçbirisi değildir. Ancak özde gerçekleşen şeyin ne olduğu ve anlatılanlardan sadece asıl sıyrılıp geçilene varmak için bir çaba ve bir vesile olması içindir. Fakat her ışık sıyrılmasına devam etmeyecek anlamına gelmez.